

JOLLEN BULLETIN

JAARUITGAVE 2023

Interview met
Arend van Bergeijk van
het Watersportverbond

Ongeslagen 12-voetsjol
weer snel vaarklaar

2023 gezien
vanuit jol 558

Jolverhalen
Marlien de Ru-Heijst

Jachtwerf van der Meer

Sinds 1911

Nieuwbouw en restauratie van overnaadse houten sloepen, vletten en 12-voetsjollen.

Dealer van Pega-trailers en Harken-beslag.

Gertjan van der Meer

Plantage 32

2377 AJ Oude Wetering

Telefoon 071 331 22 50

Mobiel 06 23 78 23 00

www.jachtwerfvandermeer.nl
gertjan@jachtwerfvandermeer.nl

WWW.HAGOORTSAILS.NL | +31(0)79 342 26 41 | INFO@HAGOORTSAILS.NL

Het Jollenbulletin is het magazine van De Twaalfvoetsjollenclub voor onze bijna 350 leden en vrienden.

De Twaalfvoetsjollenclub

Secretariaat:

Badhuiswal 11, 8011 VZ Zwolle

06-22452164

www.twaalfvoetsjollenclub.nl

IBAN: NL14 INGB 0003 0674 90 / BIC: INGBNL2A

Bestuur

Voorzitter: Jaap Wientjes

06-10883706

voorzitter@twaalfvoetsjollenclub.nl

Secretaris: Jules ten Berg

06-22452164

secretaris@twaalfvoetsjollenclub.nl

Penningmeester: Rudy Kuiters

06-51819269

penningmeester@twaalfvoetsjollenclub.nl

Wedstrijdsecretaris: Harm Yntema

06-42000216

wedstrijdsecretaris@twaalfvoetsjollenclub.nl

Regiocommissarissen

Noord: Vacature

West: Bert Osborne

ejo@xs4all.nl

Midden: Hero Breuning

herobreuning@gmail.com

Buitenland: Jaap van Hasselt

jaapvanhasselt@outlook.fr

Technische Commissie

Frans Smits franssmits@gmail.com

Donald Schotel donaldschotel@hetnet.nl

Pieter Prins pieter.prins@rhdhv.com

Klassencontroleurs

Duuk Dudok van Heel

duuk.dvh@hotmail.com

Donald Schotel

donaldschotel@hetnet.nl

Register

Froukje Daniels-de Bruin

froukjedaniels@hotmail.com

Pieter Daniels

pmt.daniels@hetnet.nl

Redactie

Jollenbulletin: Hero Breuning, Anjo Klinkenberg,

Willemien Rooswinkel, Jaap Wientjes

jollenbulletin@twaalfvoetsjollenclub.nl

Website: Sjouke Dijkstra, Jan Sonnenberg

website@twaalfvoetsjollenclub.nl

Jollenpost: Jules ten Berg, Tries Scherpel

Jollenbulletin

Vormgeving: Edwin Winkelaar

Drukwerk: Ten Herkel

Omslag

Foto: Eize Hoekstra

De Twaalfvoetsjollenclub noch de redactie van het Jollenbulletin is verantwoordelijk voor de inhoud van de artikelen in dit blad en kan niet aansprakelijk worden gesteld voor schade als gevolg van niet of onjuiste vermelding van gegevens.

Kopiëren, overnemen, verspreiden en elk ander gebruik is slechts toegestaan na voorafgaande schriftelijke toestemming van De Twaalfvoetsjollenclub.

VOOR U LIGT HET NIEUWE JOLLENBULLETIN!

Allereerst spreken wij onze dank uit aan de adverteerders en alle fotografen en schrijvers, die deze uitgave mogelijk hebben gemaakt. Hierdoor konden wij als redactie met veel plezier aan dit nummer werken.

Tevens is de redactie zich zeer wel bewust geworden van het vele werk dat Wietske voor onze Twaalfvoetsjollenclub heeft verzet. In 2015 heeft zij de redactie overgenomen van Hans en Anneke Reyers. Zij zijn daarmee gestart toen er nog geen website was, die omstreeks 2003 in de lucht kwam en de functie van het Jollenbulletin als communicatiekanaal veranderde. Het Jollenbulletin verscheen aanvankelijk zesmaal per jaar, later vijfmaal en nog later viermaal per jaar om de nodige informatie met de leden te communiceren. Wietske en haar redactie, in samenspraak met het bestuur, besloten daarom het Jollenbulletin tweemaal per jaar te laten verschijnen. In 2022 verschijnt dan de eerste jaargang. Van 2015 tot en met 2022 zijn er vijftien nummers verschenen. We kunnen gerust zeggen dat dit collectie items zijn!

Nadat Wietske vorig jaar haar laatste prachtige Jollenbulletin, jaargang 2022, had afgeleverd en aangegeven te willen stoppen, werd de redactie geconfronteerd met de vraag: hoe nu verder? Daarbij moesten wij ook op zoek naar nieuwe redactieleden en een vormgever. Dan was er ook nog het vraagstuk over de inhoud van het Jollenbulletin.

In de loop der tijd is de communicatie met de leden van de Twaalfvoetsjollenclub steeds meer digitaal gegaan. Elke maand wordt middels de nieuwsbrief, genaamd "Jollenpost", informatie naar de leden verstuurd met daarin allerlei onderwerpen vanuit het land of de regio die op dat ogenblik van belang zijn. Vaak wordt daarin tevens met een link naar de website verwezen. Daarnaast is er de "Jollenvlaag", het medium voor informatie waarvan de leden snel kennis moeten nemen. Tenslotte staat op de website alle basisinformatie over de organisatie van de Twaalfvoetsjollenclub zoals bestuur, klassenvoorschriften, jollenregister, wedstrijdprogramma, toertochten en vele andere activiteiten. Wat plaatsen we dan nog in het Jollenbulletin?

Leest u zelf maar! Wij hebben ons best gedaan u een mix van diverse onderwerpen aan te bieden, die voor jollenzeilers interessant kunnen zijn. Heeft u serieuze suggesties, tips of andere informatie die nuttig voor de redactie zijn, aarzel niet en stuur ze ons. Wij laten ons graag door u inspireren om volgend jaar wederom met een mooie uitgave van het Jollenbulletin te komen.

Wij wensen u heel veel lees- en kijkplezier.
De redactie.

Inhoud

- 03 Van de redactie
- 04 Van 't helmhout
- 05 12 jaar bemannen in een 12-voetsjol
- 06 Impressie van een regiocommissaris
- 07 Een berichtje van CoCootje uit west
- 08 2023 gezien vanuit Jol 558
- 11 Tips van Hero
- 12 Jol verhalen
- 15 Puzzel van Scherpel
- 16 Even voorstellen
- 20 In memoriam
- 24 Prijswinnaars
- 26 Omgeslagen 12-voetsjol weer snel vaarklaar
- 28 12-voetsjol zeilen in België
- 29 How are things in Italy?
- 30 Interview met de kampioen
- 32 Lieve zeilers en zeilsters
- 33 Jollen winterstoof
- 34 Internationaal zeilen met de jol
- 36 Toertocht "Rondje Starnmeer"
- 38 Interview met Arend van Bergeijk
- 41 Bemannen in een Twaalfvoetsjol?

Van 't helmhout

WAT EEN KLASSE!!

Dat zeg je als je iets positief, geweldig, heel goed vindt. De jol is 110 jaar oud en we zijn nog steeds een aantrekkelijke wedstrijdklasse. Steeds stappen er weer nieuwe mensen in de jol en worden lid van onze club. Dat is toch KLASSE!

Voor u ligt een nieuw Jollenbulletin. Dat is ook weer grote KLASSE. We hebben niet meer twee keer per jaar een fantastische glossy maar één keer een extra extra mooi bulletin. Wietske heeft jaren lang voor twee uitgaven per jaar gezorgd, maar sinds vorig jaar maken we nu één Jollenbulletin. Ik heb meegedraaid in de redactie en nu is het me pas duidelijk wat een prachtig cadeau Wietske ons al die jaren heeft gegeven.

En wat een KLASSE van onze nieuwe kampioen. Op Langweer was ze oppermachtig. Ik mocht haar interviewen voor dit Jollenbulletin. En ook KLASSE dat we dit jaar weer op veel evenementen aanwezig waren en vaak als één van de grootste zo niet de grootste klasse. En wat zijn we actief als KLASSE en als club. In alle regio's wordt er actief gezeild. Ieder weekend wordt er vaak op meerdere plaatsen wedstrijd gezeild of getoerd en ook door de week zien we de jollen op het water.

Er komen nog steeds nieuwe leden bij. Een aantal presenteren zich in dit bulletin. Ze zijn van harte welkom. Is het dan allemaal rozengeur en maneschijn? Nou dat is jammer genoeg niet het geval. Dit bestuur is nu vijf jaar in functie en we hebben veel dingen gedaan. Er was wat 'achterstallig onderhoud' en een aantal zaken moesten op de rails worden gezet. Maar er was steeds een olifant in de kamer die er maar niet uit wil.

Tot onze droefenis hebben dit jaar een aantal actieve leden hun lidmaatschap opgezegd. Dat hebben we nog niet eerder meegemaakt. Ze voelden zich niet voldoende gehoord of vertegenwoordigd. Ik trek het me persoonlijk aan ook omdat ik weet dat we er als bestuur echt alles aan proberen te doen binnen de mogelijkheden die er zijn. Ik durf best te zeggen dat ik er wel eens een slapeloze nacht van heb gehad en ik slaap over het algemeen heel goed. Misschien hebben wij als bestuur fouten gemaakt. Dan bieden we daarvoor onze excuses aan. Maar we moeten ook weer verder. Hoe gaan we dat doen?

Ik (wij als bestuur en ik weet heel veel leden met ons) roep iedereen op het Verleden achter ons te laten. Met elkaar blijven Verwijten komen we niet verder. Vergeef elkaar voor eventueel gemaakte fouten en richt de blik Vooruit en draag bij aan het Voortbestaan van onze klasse en club. VVVVV dus. Ik denk soms dat dit soort afkortingen als ezelsbruggetje kunnen helpen. Ik ben er van overtuigd dat als we het verleden laten rusten en ons op de toekomst richten dat we deze periode kunnen afsluiten. **Zand er over. Wat zou dat KLASSE zijn!!**

Veel lees plezier en tot in het nieuwe zeilseizoen. Vergeet VVVVV niet! KLASSE!!

Jaap Wientjes
Voorzitter

ONTWERP ILLUSTRATIE: TRIES SCHERPEL

12 JAAR BEMANNEN IN EEN 12-VOETSJOL

Het begon allemaal in 2011 op de KWVL in Loosdrecht tijdens de koninginborrel op het terras.

Tom Reyers (380) mopperde dat hij geen bemanning had voor de komende zeilwedstrijden. Ik ving dat op en had wel zin om te bemannen

Van kind af aan was ik op het water te vinden, eerst in mijn Vaurien en later in de Vrijheid. Alle wedstrijden op Loosdrecht heb ik in die tijd gezeild. Na alle ins en outs van Tom geleerd te hebben, raatje omtrekken, zwaard wel niet, balans en hangen, gingen we van start. Ik was meteen verkocht om in de jol te bemannen. Tijdens het eeuwfeest van de KWVL 2012, was er een wedstrijd met best harde wind. Eerste kruisrak naar de bovenboei ging prima, er om heen en dan voor de wind terug. Maar oh, die eigenwijze jol had bedacht om uit het roer te lopen, dus wij plonsden in het water. Hilarisch was dat ik aan het randje hing met onder beide armen losse onderdelen, zoals een helmstok en een peddel.

Maar goed, daarna nog vele mooie wedstrijden gevaren dat jaar. Daarna stopte Tom met wedstrijdzeilen. In het voorjaar 2013 belde Tom Fick (664), ja, weer een Tom, of ik zin had om bij hem te bemannen. Tuurlijk, vraag mij mee op het water en ik ben erbij, dol op harde wind en vliegen over de plas. Een mooie ervaring was het NK in 2018 op het Alkmaardermeer (verraderlijke plas). Eén dag daarvan was heftig. Snoei harde wind, en stromende regen. We zagen geen hand voor ogen. Uiteindelijk zijn we bij een landje aangekomen en konden we flink hozen, om daarna het laatste stuk naar de haven te volbrengen. Tja, tijdens het jollendiner hadden we allemaal een mooi verhaal, ook

zeker voor het thuisfront. Ook dit jaar 2023 was het weer raak met de harde wind tijdens het Vrijbuitenweekend. Alleen Tries Scherpel (101) was er nog in de ochtend en in de middag was er geen tegenstander meer bij de start.

Ook de eerste dag van de Houtskoolcup was het weer bal. De wind wakkerde lekker aan, het was hangen, hangen, hangen en we stoven over de plas met tevens bakken water over ons hoofd, maar we waren en zijn niet van suiker. Tijdens corona vroeg Tonny Surendonk (688) of ik met haar de trainingsrondjes wilde zeilen. Prima, heerlijk bezig zijn in de buitenlucht was fijn in die tijd. Op dit moment leent Tom mij uit als hij de wind zelf aan kan en stap ik bij Tonny aan boord. Ook als hij niet meezeilt met een evenement beman ik bij Tonny. We genieten van de spannende wedstrijden en zijn goed op elkaar ingespeeld met een mooi lopend windje. Dus ik beman super veel.

Natuurlijk word ik wel eens afgezet op een steiger, omdat de wind wegvalt of ik ben het hele evenement niet nodig om te bemannen, maar dat is all in the game. Dan is de wedstrijd volgen met de sloep ook leuk en ben ik toch weer op het water. Als er geen wind is sleep ik de boten naar de haven. In een 12-voetsjol bemannen is, zeker met mijn fantastische stuurman en stuurvrouw, 200% genieten.

Willemien Rooswinkel-Frese

Impressie van een regiocommissaris van de Twaalfvoetsjollenclub over het jaar 2023

De titel van dit stukje geeft al aan dat ik mijn impressies noteer van het afgelopen zeiljaar. De omschrijving: regiocommissaris Midden Nederland, lijkt aan te geven dat deze persoon iets te vertellen heeft binnen de regio. Een betere term zou zijn : "Regio-ambassadeur".

Als ambassadeur span je je in voor de leden van de Twaalfvoetsjollenclub. Wat doe je zoal: Je probeert zaken te communiceren in de appgroep Loosdrecht over de wedstrijden in Loosdrecht zoals de WAW (woensdagavond wedstrijden), de Onderlinge- en Gecombineerde wedstrijden en de jaarlijkse evenementen in de regio zoals het Holland Weekend, Vrijbuitenweekend, de Jolly Midweek en de Houtskoolcup. Je probeert ook mensen te stimuleren en het oefenen van de jollen tijdens de Jollen Oefenen Samen (JOS) trainingen op de woensdagmiddagen te begeleiden. Bij toerbeurt hebben de deelnemers samen met Michiel Feldberg deze taak op zich genomen. Michiel kreeg wegens zijn grote verdiensten tijdens deze JOS trainingen de Apetrots beker uitgereikt.

Anjo Klinkenberg werd benaderd om (samen met Nick Jankowski) een toertocht te organiseren. Een nieuw evenement, het NK sprint georganiseerd door de KWVL, vond in Loosdrecht plaats. De eerste Nationaal kampioen sprintwedstrijden werden gewonnen door Froukje en Sabine Romkes. Het NK voor twaalfvoetsjollen werd gevaren in Langweer. Nationaal kampioen werd met grote overmacht Rina de Nooijer.

Stimuleren van het zeilen in de jol

De "promojol" Beia(342) werd de afgelopen winter opgeknapt door Donald Schotel. Hij heeft hier veel tijd en energie ingestoken. Er is een begeleidingsgroep van twaalfvoetsjollenzeilers die "nieuwelingen" op weg helpt bij het zeilen in de jol. Ook was er dit jaar een sponsor die geholpen heeft de 342 in de vaart te houden. Helaas is

er weinig gebruik gemaakt van de mogelijkheid met deze jol te zeilen. Misschien moeten we als begeleidingsgroep nog eens praten over het stimuleren van het zeilen in de jol: hoe krijgen wij meer mensen in de jol en vooral ook hoe krijgen we meer jollen op het water. Er liggen nog heel veel jollen opgeslagen die niet gebruikt worden.

Maar, we hebben dit jaar een aantal nieuwe leden mogen verwelkomen. Wij hebben hen gevraagd zich in dit bulletin te introduceren. Helaas hebben we ook een actief jollenzeilster verloren. Juul ten Berg-Vinke is in 2023 overleden. Elders in dit blad treft u een in memoriam aan.

Gedurende het hele jaar heeft een groep twaalfvoetsjollenzeilers en sympathisanten op de woensdagen gebridget bij de KWVL en bij de golfclub in Loenen (tijdens het "winterseizoen"). Zij hebben veel plezier in het spel en met elkaar.

Een fijn zeiljaar

Voor mij en mijn vrouw Rianne was 2023 een fijn zeiljaar. We hebben regelmatig meegedaan in de regio, maar zijn er ook op uit getrokken naar Kratingen, naar de Kaag, Grou, Langweer en naar het buitenland: "de Bocht" bij Mechelen, naar Schwerin in Duitsland (lees hierover ook het verslag van Luc Kerremans en Marie Ange Boost).

Ook hebben we er een jol bijgekocht, jol 733 de "Vierster" is nu van Rianne. De "oude" jol de 614 Madamke is nog te koop. Omdat wij nu een trailer hebben gekocht voor twee Twaalfvoetsjollen, zullen we volgend jaar wellicht vaker in andere regio's en in het buitenland gaan varen. Langzamerhand leer ik te zeilen in de jol met weinig wind: dat was een grote uitdaging, want stilzitten en afwachten is heel moeilijk voor mij. In plaats van achteraan kan je mij met weinig en veranderlijke wind tegenwoordig ook wel in het midden of zelfs achter de leiders van het veld terugvinden. Rianne finishte dit jaar vaker voor mij en dat betekent: ook volgend jaar wordt elke wedstrijd een uitdaging voor ons beiden. **We hebben er zin in!**

Hero Breuning

EEN BERICHTJE VAN COCOOTJE UIT WEST

Een week geleden liep Bert O. bij mij voorbij om naar de Sociëteit te gaan. Nu is dat niet zo bijzonder, iedereen komt bij mij voorbij als ze naar de Sociëteit lopen. Maar nu stopte Bert en keek mij lang aan...en vroeg: ' Héé CoCootje, kan jij niet een stukje schrijven voor het Jollenblad? Hoe jij het afgelopen seizoen ervaren hebt?' Ik zei dat ik dat wel wilde, maar ook dat ik niet kan schrijven! Oh?' zei hij, "maar jij schrijft al zeven jaar stukjes!!" Ja ja.

Herinneringen aan de Kaag

Zelf heb ik alleen herinneringen aan de Kaag. Als lid (en wel de mooiste!!) van de Kaag-vloot mag ik de Kaag niet af. Dus over alle evenementen buiten de Kaag, zoals Alkmaar, Kratingen en Nieuwkoop heb ik alleen gehoord bij het roddelen bij ons op de steiger. Buiten dat de zeilers allemaal genoten hebben, blijkt het voor onze meiden allemaal geweldige ervaringen te zijn geweest. Na wat ik heb gehoord vind ik het wel erg jammer dat ik er volgend jaar niet bij mag zijn, maar wie weet.

Wat betreft de reuring op de Kaag kan ik natuurlijk alles vertellen. Nu wel even in het kort, want een paar pagina's verder ga ik er in mijn column uitgebreid op in.

Menno

Om te beginnen is Menno gestopt met 'de motor' te spelen. Na zeven jaar is het wel eens tijd dat anderen het overnemen. Dan heeft Menno tenminste lekker meer tijd voor mij! Zijn taak is overgenomen door zijn rechterhand Tom Westen en maat/ bestuurslid Harm Yntema. En, zonder mijn geliefde Menno af te vallen, zij hebben het geweldig gedaan. Met name de balans tussen langebaan zwalken met drie starts en zuiver wedstrijd training / uitvoering. De straffe hand viel in het begin wat tegen, maar alles went. Als er een gast met mij kwam varen, hebben wij nooit met die trainingen meegedaan. Dat was voor de meesten een boei te ver. Maar met alle gasten was het uitstekend vertoeven. Ik heb ervan genoten.

De vier bekende Kaag wedstrijden waren goed georganiseerd. Ik zag alleen maar blij gezichten langs mij lopen. Het Pinksterevenement bespreek ik in mijn column. Al met al was het een jaar met veel wind, veel wolken en dito regen, maar zoals ik al zei: veel, heel veel gezelligheid. En daar gaat het om..

CoCootje

Het zeilseizoen begint natuurlijk niet op het moment dat je voor het eerst de jol instapt. In de winter heb ik meegedaan aan het Webinar wedstrijdzeilen en ik heb een nieuw zeil aangeschaft. Als beginnend 12-voetsjollenzeiler heb ik nog een waslijst aan vragen over het optuigen van de jol.

Ilk besluit met deze vragenlijst op 8 april af te reizen naar het Zuidlaardermeer. De boot laat ik thuis, eerst maar eens kijken of ik antwoord kan vinden op de vragen op mijn lijstje:

- hoe strak moet het rijgkoord
- hoe strak staan de stagen
- wat te doen met neerhaler en halstalie en ik heb vragen over: schootspanning, zelflozers, gijpen, etc., etc.

Goed opletten, meekijken en vragen maken me iets wijzer. Na de koffie, waarbij naar later blijkt, Tjibbe van der Laan voor het laatst aanwezig is en de ochtendgymnastiek gaan de jollen het water op en rijd ik terug naar huis.

Een week later staan de openingswedstrijden op het Sneekermeer op het programma. Van de tien inschrijvers verschijnen er slechts vijf aan de start en bereiken er maar drie de finish. Durk (861) en Victor (786) lopen vol en vanwege de harde wind wordt onderling besloten om de zaterdagmiddagwedstrijd aan ons voorbij te laten gaan.

Door het geringe aantal finishers op zaterdag heb ik op zondag zowaar uitzicht op de tweede prijs. Dat lukt uiteindelijk en waar ik na mijn zeiljeugd afscheid heb genomen van het meeste blikmateriaal, kijk ik verlangend uit naar een leuk bekertje voor in ons huis in Terherne. Licht teleurgesteld neem ik de zaklamp als prijs in ontvangst.

Tussen de openingswedstrijden en de kleine Sneekweek ontpopt Arnold Salverda zich als luchtzakkendealer. Ook ik heb besloten nieuwe te kopen en haal ze op in Grouw. Arnold woont aan het eind van de straat en ik kom tot de ontdekking dat keren lastig wordt: ik moet 300 meter achteruitrijden!

Alleen starten

De kleine Sneekweek begon op Hemelvaartsdag met weinig wind, maar dat werd de rest van het weekend ruimschoots goedge maakt. Ik twijfel of het alleen zeilen of samen met mijn zus een beter plan was. Uiteindelijk was de keuze toch om alleen te starten en dit kon net. Voordewindse rakken met veel wind zijn nog niet aan mij besteed. Inmiddels wel zo wijs om het zwaard dan niet meer op te halen, zit ik toch nog niet geheel ontspannen in de boot. Emiel Westerhof (742) laat zien dat je ook met minder wind ondersteboven kan gaan. Voor de laatste wedstrijd blijkt een vijfde plaats het hoogst haalbare in het eindklassement en dit wordt uiteindelijk ook bereikt, waarmee ook mijn zus als steun en toeverlaat zeer tevreden is. Overigens blijkt achteraf dat de kleine Sneekweek de enige wedstrijd is, die dit

jaar compleet is gevaren. Alle overige wedstrijden waar ik aan mee heb gedaan, hadden minstens een wedstrijd die niet doorging door te veel of te weinig wind.

Thuiswater

Het is al wel duidelijk dat het Sneekermeer ons thuiswater is. De zomerwedstrijden worden dit jaar overgeslagen wegens vakantie elders, maar dit wordt gecompenseerd door mee te doen aan de Princenhoftocht op Grouw. Dit ondanks het volgens mijn vrouw vrouwvriendelijke karakter van de organiserende vereniging(haha). Daarvoor moest de boot op de trailer achter de auto, ook een nieuwe ervaring. Een ritje van een kwartier maar wel met drie tussenstops om te kijken of alles nog vast en op de goede plaats zat. Tot de deelnemers behoort ook Hans Reyers, eigenlijk de reden dat ik ook in een jol vaar. In mijn jeugd, jaren 70, nam hij zijn twaalftvoetsjollenvrienden mee naar Deventer om mee te doen aan wedstrijden op de IJssel. Deze herinnering was aanleiding voor mij om veertig jaar later zelf een jol aan te schaffen.

De wedstrijd betrof het langste voordewindse rak dat ik ooit gevaren heb: een kruip-door-sluip-door route naar de lunchlocatie en vervolgens een groot kruisrak terug naar Grouw.

Alternatieve route

Na een goede start was er de keus om een alternatieve route te nemen. Eigenwijs als altijd vond ik deze alternatieve route een goed plan, net als Floris van der Meer die toch beschikt over lokale kennis. Terwijl wij ons al kruisend door de shortcut worstelden, zagen we één voor één de andere jollen in de verte al naar de wijde Ee varen. Rond een uur of vier waren we terug in de haven en kon de boot weer op de trailer. Wegens de te verwachten wind werd besloten om de zondag niet meer van start te gaan.

Nu we de smaak van buiten de deur zeilen te pakken hadden, melden we ons 22 en 23 juli in Leek. 's Morgens werd er een toertocht en coaching voor meer snelheid aangeboden, dus dat mocht ik niet onbenut laten. Het weer werkte niet mee, maar na een rondje Leekstermeer werden er 's middags nog drie korte wedstrijdjes gezeild. Ook dit weekend beloofde de zondag weer zeer onstuimig te worden en dat deed ons besluiten om zaterdag al huiswaarts te keren, maar niet voordat we een bezoek hadden gebracht aan de lokale Chinees. Deze werd bestierd door een voormalig commandante van de rode Kmer en voordat we iets hadden gezegd, hadden we allemaal het buffet besteld. Enigszins gewend aan de directe wijze van communiceren van deze mevrouw, keren we na enige omzwervingen door het Groningse binnenland terug in Terherne.

Tragisch einde

De Sneekweek was dit jaar een hele aparte voor mijn zus Jolanda en mij. Door de redelijke resultaten tot dusver, begonnen we met veel

ambitie, maar daar kwam weinig van terecht. De eerste wedstrijd verleende ik geen voorrang aan Anjo Klinkenberg (840) en moest ik afwachten of ik er niet uit geprotesteerd werd. Dit was niet het geval, waarna ik de volgende dag nogmaals mijn verontschuldiging heb aangeboden. De tweede wedstrijd vergaten Erik de Vries (685) en ik een boei en moesten we terug. Opmerkelijk incident was nog wel dat Kasper Dijkstra als winnaar op de uitslagen stond na enkele boeien gemist te hebben, maar hij heeft dit later zelf gecorrigeerd.

”

Tot de deelnemers behoort ook Hans Reyers, eigenlijk de reden dat ik ook in een jol vaar

Hoogtepunt was de derde race. Het woei zeer hard en mijn zus en ik besloten dan ook met z'n tweeën van start te gaan. Van de 28 deelnemers waren er na de eerste boei nog maar acht in de race. Opmerkelijk was dat Jan Kuik (876) in zijn eentje de wedstrijd volbracht. Honderd meter voor de finish (na het tweede kruisrak al) kwam deze wedstrijd voor ons tot een tragisch einde. De hoeveelheid water in de boot had hetzelfde niveau bereikt als die van het Sneekermeer. Had ik Jolanda (mijn zus) eerder uit de boot moeten gooien om alsnog de finish te bereiken? Nee, ook hier gold 'samen uit is samen thuis', maar jammer was het wel dat we in het zicht van de haven zijn gestrand.

De vierde wedstrijd werd uiteindelijk gecancelled wegens te veel wind en in de overige twee wedstrijden stond een verkeerde keus in het eerste kruisrak garant voor een matig resultaat. Met bewondering heb ik gekeken naar de dames Westerhof. Op de eerste wedstrijd na heb ik alleen hun spiegel nog maar gezien, terwijl de 742 normaal een andere bestuurder heeft.

De keuring

Het Nederlands kampioenschap vond dit jaar plaats op de Langweerder Wielen. Een voor mij onbekend wedstrijdwater, maar het Langweerderweekend gaf gelegenheid om vast te oefenen. Ondanks de inschrijving van 13 jollen gingen deze wedstrijden niet door, dus op dinsdag voor het NK heb ik de jol naar Langweer gebracht en donderdag was ik aanwezig voor de keuring.

DE KEURING. Al zolang ik pogingen doe om de jol te doorgronden, ben ik in aanraking gekomen met het fenomeen zwaardkast problematiek. Met verbazing heb ik als buitenstaander de Hoekse en Kabeljauwse twisten gevolgd, die hebben geresulteerd in grote verdeeldheid binnen de klasse. Ook tijdens dit kampioenschap ontbraken er zeilers die op grond van hun capaciteiten thuis horen op een kampioenschap. Over oorzaken en redenen van de tweespalt binnen de klasse doe ik geen uitspraken en geef ik geen oordeel, maar ik hoop dat er dit jaar nog een oplossing voor het probleem komt. Alhoewel ik denk dat een oplossing op papier niet het enige is dat de eenheid binnen de klasse zal bewerkstelligen. Daar is ook herstel van beschadigd vertrouwen in elkaar voor nodig en dat kost tijd.

**2023
GEZIEN
VANUIT
JOL 558**
VERVOLG

Kleurtje

Over de wedstrijden tijdens het NK kan ik kort zijn: een verdiende winnaar Rina de Nooijer, zeer weinig wind en verbazing over de deelnemers die aanzienlijk ouder zijn dan ik, maar die bol van ervaring enige vaart in hun jol kunnen krijgen. Ervaring doet blijkbare veel en geeft nog hoop voor de toekomst. Jammer dat Sjouke Dijkstra de laatste twee wedstrijden vanaf het startschip volgde en we zodoende de strijd om de poedelprijs eigenlijk niet op het water konden beslissen. Zondagmorgen heb ik een tijdje staan kletsen met Harm Yntema. Zijn jol (de 186) is blauw geschilderd en ik vind dit erg mooi. Ik vroeg hem of dit niet werd gezien als vloeken in de kerk een geschilderde jol, maar hij kreeg positieve reacties. Mijn jol moet deze winter groot onderhoud hebben. Ik ga hem helemaal kaal maken en als hij dan niet egaal van kleur is, dan geef ik hem een kleurtje.

Na de kampioenschappen kreeg ik nog een mail van Harm met tips en een hart onder de riem, hetgeen ik opmerkelijk vond en zeer waardeer.

Mooi eind van een onstuimig zeiljaar

Als slot van ons seizoen de sluitingswedstrijden op Sneek. Op zaterdag een lekker windje en een (net als op het NK) overtuigende Durk Zandstra. Nog wel een leuk feitje was, dat ik op zondagmiddag de enige jol aan de start was. De zeilers die op het starteiland waren vonden de 22 knopen vlak voor de start te veel, maar ik ben nietsvermoedend naar de start gegaan. Ik ben uiteindelijk ook gestart en gefinisht, maar de uitslag werd niet vermeld. Hier heb ik nog wel over gecorrespondeerd met het wedstrijdcomité en zij gaven ook toe dat ik reglementair de winnaar was. Op mijn verzoek is dit niet officieel gecorrigeerd, maar dus toch nog een mooi eind van een onstuimig zeiljaar.

Nu aan het onderhoud en maak je geen zorgen Harm volgend jaar ben ik er weer.

Gr Marco 558

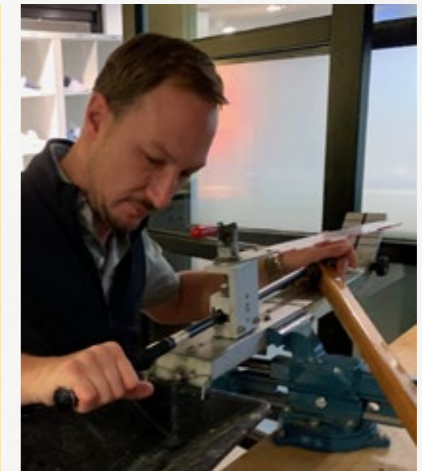

TIPS VAN HERO

1 Reparatie van een joystick/hanghoutje

Tijdens het zeilen is al twee keer de bekleding van mijn hanghoutje los gegaan. Zonder deze bekleding kan je een hanghoutje niet meer gebruiken. Je hebt geen stevige grip meer op het hanghoutje en je beschadigt met het uiteinde de spiegel van je jol. Natuurlijk kan je weer een nieuwe kopen, maar als alternatief heb ik door een golfshop een grip op mijn hanghoutje laten plaatsen. Klaar terwijl je wacht en voor 10 euro is het weer gefixt.

2 Dyneema® strop geeft af op het zeil

Onlangs kocht ik in Loosdrecht een stukje rode Dyneema® voor mijn strop op de gaffel. Ook kocht ik een ander soort "kousje" dat helemaal rond loopt (de open kousjes kunnen uitbuigen en de gaffel beschadigen). Een beetje splitswerk en dan gemonteerd. Tot mijn grote schrik gaf het touw rood af op het zeil. Denk er dus aan, koop hiervoor grijze Dyneema® of als dat verkrijgbaar is, wit touw om dit verkleuren van het zeil te voorkomen.

2

3 In je jol klimmen als deze omgeslagen is

Als je met je jol omgeslagen bent, dan is het lastig om weer in de jol te klimmen. Het "touwje van Gertjan de Roo" is dan een handig hulpmiddel. Als je dat monteert in je boot kan je jouw voet in de lus steken en aan boord klimmen.

3

FOTO'S: WIETSKA VAN SOEST

Aan elke jol zit wel een verhaal. Laten we ze opsporen en in deze rubriek vertellen. In het voorliggende 'Jol verhaal' vertelt **Marlien de Ru-Heijst** over de 12voetsjollen in haar familie. We laten haar graag aan het woord:

'JOL VERHALEN'

Je kunt het gerust een 'Jollenfamilie' noemen

ONDER REDACTIE VAN TOM FICK

Ons jolverhaal begint met één 12-voetsjol, dan zijn het er twee en vervolgens zelfs drie. Maar nu weer twee. Het begon in 1961: Vader Heijst (toen 46 jaar) kocht voor zichzelf en zijn 3 kinderen een 12voetsjol. Gewoon, omdat hij dat zo'n mooi bootje vond. Of wij het wat vonden? Dat heeft hij niet gevraagd. 'Wij', dat zijn: Harry Heijst toen 17 jaar, Marlien Heijst toen 14 jaar en Evelien Heijst toen 9 jaar. De jol werd gekocht van meneer Haasnoot uit Katwijk en die zeilde er mee op de Kaag. Het betrof jol 223 met de naam 'Loobah'. Wij verzonnen dat de naam 'Loobah' vast en zeker een afkorting moest zijn van 'Loosdrecht, bah'. Mensen van de Kaag, voelden zich nog wel eens ver boven Loosdrecht verheven: zij zijn van 1910, wij van 1912. 12-voetsjol 223 werd in 1929 bij 'Het Fort' van Willem de Vries Lentsch in Nieuwendam gebouwd, als één van de ca. 130 jollen, die daar tussen 1920 en 1947 zijn gebouwd. De eerste eigenaar was W. Evers uit Bussum, die de jol de naam 'Gollywog' gaf.

In Loosdrecht lagen we eerst bij jachthaven Dusseldorp, daarna bij WSV "Het Witte Huis". Het zeilen leerden we van mijn vader in de jol, terwijl onze vrienden en vriendinnen in FJ's, Schakel en Vaurien zeilden. Wij waren in de jol dus een éénling.

In 1966 kocht onze vader de Pampus 'Alk' met zeilnummer 52 van bouwjaar 1935: ook een de Vries Lentsch boot van 'het Fort'. Wij werden toen lid van de 'Vereeniging'. Ook de jol verhuisde mee naar de KWVL. Als het voor de jol te hard waaide, mochten we in de Pampus zeilen. De jol hing in een Jollenloods. Elke keer moesten wij haar in en uit het water hijsen en de blokken die we daarvoor gebruikten, die heb ik nog steeds!

HARRY MET BEMANNING IN ZIJN MOOIE LAMME-JOL

'Lessons learned'

Omdat ik ook wel eens sneller wilde varen, smeerde ik een keer de bodem in met groene zeep: dat leverde wel een mooi zeepbelengordijn op als kielzog, maar ik ging er niet sneller door.

En met een jol kun je in een vlaag wel eens flink uit je roer lopen. Dat overkwam mij ook een keer: met ruime wind hield ik de jol niet meer en voer voluit richting de steiger van de 'Vereeniging'. Op de steiger werd door mijn vrienden heel hard geschreeuwd: 'roer dwars', 'roer dwars', maar dat hielp allemaal niet meer. De steiger bleek gelukkig dusdanig verrot, dat hij wel een halve meter meegaf en de jol geen enkele schade opliep. Omgeslagen met de jol ben ik (nog) nooit, wel volgelopen.

Harry zeilde nogal eens met Beatrice van Ogtrop in de jol en die had bij de 'Jantjes', in die tijd de jeugdopleiding van de KWVL, goed schiemannen geleerd. Op een windstille dag moest Harry terug naar de haven roeien en in de tussentijd had Beatrice aan alle 'scheerkwasten' van de sisal lijnen een einde gemaakt: ze had de lijnen keurig voorzien van eindsplitsen en takelingen.

Na de jol kocht Harry een kajuitzeilboot. Inmiddels is hij een ervaren en fervent zeezeiler, maar is daarnaast toch later ook weer bekeerd tot het jolzeilen. Hij kocht rond

”

Omdat ik ook wel eens sneller wilde varen, smeerde ik een keer de bodem in met groene zeep: dat leverde wel een mooi zeepbelengordijn op als kielzog, maar ik ging er niet sneller door

MARLIEN EN PAUL VAREN MET PLEZIER IN DE JOL

de eeuwwisseling jol 705 van een vriend van Theun Hoogmoed uit Zaandam en noemde deze 'Otje', naar zijn zoon Otto. Deze jol is er een uit een serie van 5 jollen, tussen 1977 en 1979 gebouwd door Redegeld in Abcoude en waarvan de 680 van de Familie Romkes er ook een is.

In de zestiger jaren had ik verkering gekregen met Paul de Ru, die in een zeilkanoe en een Vrijbouter had gezeild. Hij wilde graag met mij in de jol zeilen en vervolgens later in het huwelijksbootje.

Toch wilden we op een gegeven moment een andere boot en dat werd Vrijheid 750, 't Rak van Ongemak', een Lamme-boot. We deden

mee aan de 'Onderlinge Wedstrijden' onder de wedstrijdleiding van Lodewijk Verwoerd. Helaas knapten we totaal af op het wedstrijdzeilen toen twee Vrijheidjes met elkaar in aanvaring kwamen en er één van zonk: zo goed als doormidden gevaren. Wedstrijdzeilen wilden we daarna niet meer. Na de Vrijheid werden we platbodemzeilers in schouw, schokker, botter en lemsteraak.

Je kunt het gerust een 'Jollenfamilie' noemen

In het jaar 2000 mocht ik 'Otje', jol 705, lenen van Harry. Ik zeilde met de jol van Zaandam over het IJ binnendoor naar Marken, want daar woonden we sinds 1977. Ik kreeg de jol zelfs cadeau van Harry: hoe genereus. Maar we waren eenlingen op de Gouwzee. Soms zagen we Fred Udo in zijn 'Waterlander', jol 718 en Jan Zetzema in zijn polyester jol, natuurlijk zonder nummer.

Op de Gouwzee waaide het al snel te hard en er waren vaak te hoge golven. Wat gaan we doen? Twee opties: verkopen? Maar ja: gekregen! Of met de jol naar daar waar veel meer jollen zijn en waar het gezellig is: Loosdrecht. Het werd dat laatste en we werden hartelijk ontvangen door Roderik van Voorst, toen classcaptain van de Loosdrechtse jollen. We zijn weer lid van de 'Vereeniging' geworden en hebben daar een goede beslissing mee genomen.

'JOL VERHALEN' VERVOLG

En toen toen ontdekte Paul tijdens onze vakantie op 't Wad in 2009, dat onze oude jol 223 weer te koop werd aangeboden. Ik zei: 'maar we hebben toch al een jol?'. 'Ja, maar dit is je oude jol en die ga ik voor je kopen'. De jol lag te koop bij Wetterwille en Paul zei tegen de eigenaar meneer Zuiderhoudt: 'ik koop uw jol ongezien'. We kwamen kijken en ja hoor, zij was het! Alleen de naam hebben we veranderd: van 'Old Lady' naar de oorspronkelijke naam 'Gollywog'. Ik zei tegen meneer Zuiderhoudt: 'die Old Lady, dat ben ik zelf al, dus ze krijgt haar allereerste naam terug. Intussen overwegen we toch om de naam te veranderen, omdat deze - parallel aan de Zwarte Pieten discussie - beladen, omstreden en racistisch uitgelegd kan worden, terwijl wij onschuldig voor de naamklank kozen.

”

*Die Old Lady,
dat ben ik zelf al,
dus ze krijgt haar
allereerste naam
terug*

DE 880 VOOR IN HET VELD

JOL 705 MET MARJOLEIN DE RU

MARLIEN IS KLAAR VOOR DE TOERTOCHT

We zeilen nog steeds met veel plezier in de nu bijna 100-jarige jol (1929). Nee, geen wedstrijden, maar lekker toerzeilen door de Kalverstraat en met 'Natuurlijk Varen' (van Deventer naar Giethoorn en van Leeuwarden naar Garnwerd aan het Reitdiep) en zoveel mogelijk andere toertochten. Wij hebben altijd roeiriemen en een anker aan boord. Ook is er ruimte voor een elektrisch pompje dat kan worden ingezet. Als toerzeiler kunnen we ons meer vrijheden permitteren. Toch voldoen we aan alle eisen om een geldige meetbrief te behouden.

'Otje', jol 705, gaven we terug aan Harry, die hem vervolgens aan onze zeilende kinderen Marjolein en Michiel gaf. Zij gaven haar de naam 'Yolo': 'You only live once' en zeilden er wel wedstrijden mee. Marjolein ging met haar gezin weer terug naar Australië en Michiel had er geen tijd meer voor. Via scheepswerf 'de Jong' in Joure vond 'Yolo' haar nieuwe eigenares: Maddy Brummelhuis. Zij is nu ook lid geworden van de Twaalfvoetsjollenclub en is blij met haar jol.

Harry liet in 2014 een jol bij Gert Lamme bouwen: de 880 'Ot'. De recent overleden Martin Heineke had een keer gezegd, dat de 705 veel te zwaar was en dat je daar nooit iets mee zou kunnen winnen. 'Jammer genoeg is dat met de aankoop van de 880 nog niet anders geworden': ervaart Harry, die met het zeezeilen op zijn 'Winsome' wel mooie prijzen binnenhaalt. Maar hij geeft niet op.

Dol op de jol

En nu in 2023 zijn er dus nog steeds 2 jollen in de familie Heijst/de Ru-Heijst en zeilen we fijn op de Loosdrechtse plassen en soms daar buiten. Onze kleinkinderen zijn dol op de jol: de 223 blijft vast in de familie en dan kunnen zij vertellen dat hun overgrootvader de jol nog in de vorige eeuw heeft gekocht. Alleen nu nog een andere naam, maar dat komt wel. En zo willen we blijven genieten in en van onze gezellige jol en de jollenclub: het toervaren is voor mij een feest met lol in mijn 12-voetsjol.

Marlien de Ru-Heijst van de 223.

PUZZEL VAN SCHERPEL

HORIZONTAAL

- 4 meertouw
- 7 stand up paddleboard
- 10 roeras, zeilheld
- 12 ellendeling, extra oog aan een blok
- 14 uitstelvlag
- 18 houten pen om een lijn mee vast te zetten
- 21 geen vloed
- 22 nog niet afgebouwd
- 23 539 of Buurman & Buurman
- 24 waterdichte zeilbroek tot de oksels
- 27 voorzeil, leesbril
- 31 voortbewegen met één roeispaan
- 32 eigenschap om naar de windrichting toe te draaien
- 33 voor top en...
- 36 wennen aan de zeegang
- 37 geen platte knoop
- 38 loopplank, nippertje
- 39 ongewenste gijp
- 43 houtsoort
- 44 verhalen
- 45 scheepskeuken
- 46 roeiriemhouder
- 48 enige aanwezige stuk reling op de voorplecht
- 50 radio noodoproep
- 53 beschutte plek, opper
- 54 opkruisen
- 55 houtsoort

VERTICAAL

- 1 468 of zeerover
- 2 met de ... voor het blok
- 3 terugkrabbelen
- 5 tuig van de jol
- 6 harsachtige beschermlaag
- 8 emmertje
- 9 zitplank
- 11 alleen aan hals- en schootshoek bevestigd
- 13 880 of ... en Sien
- 14 Nederlands Kampioen 2023
- 15 werklied aan boord
- 16 gangmeter
- 17 Technische Vergadering van Eigenaren
- 19 rondhout
- 20 ontwerper van de jol
- 25 zeiltraject
- 26 rondhout
- 28 803 of deugdzaam
- 29 klaar om te wenden?
- 30 onvrijwillig te water geraakt bemanningslid
- 31 kliep roei- of zeilvaartuig
- 34 roeiriemhouder
- 35 840 of Hazes
- 37 waterdichte kleding
- 40 klein tentje, dekkleedje of hoes
- 41 rondhout
- 42 dakpansgewijs
- 47 mannetje
- 49 rondhout
- 51 houtsoort
- 52 kant van het schip waar de wind op staat

EVEN VOORSTELLEN

Traditiegetrouw stellen **nieuwe leden** zich voor in het Jollenbulletin zodat we weten wie we zoal op het water en op de wal kunnen tegenkomen. Waarom worden deze (aspirant-) jolzeilers lid? De redactie voelde nieuwsgierig de nieuwkomers aan de tand.

Mijn naam is Karel van Arkel, getrouwd en woonachtig in Maarssen. Lid van Het Witte Huis. Twee jaar geleden heb ik mijn Finnjol verkocht, en het besluit genomen om te stoppen met actief wedstrijd te zeilen. Maar het liep anders.

Ongeveer vier maanden geleden waren wij op visite bij een kennis. Bij een rondgang op de werf van zijn zoon kwamen we in een loods een 12-voetsjol tegen. Hij vertelde mij dat de jol van hem was, en hij er mee wilde stoppen. Ik kende de klasse natuurlijk en had eigenlijk wel interesse, maar ja ik was gestopt met zeilen. De volgende dag heb ik de jol, in overleg met mijn vrouw, (die het zelfs aanmoedigde) overgenomen.

Van huis uit heb ik het zeilen meegekregen, we hadden een Valk waarin ik ook heb bemand. Ik heb in diverse klassen gevaren. Via de Finnjol, Star en Pampus en weer terug in de Finnjol, nu dus in de 12-voetsjol.

Het is de bedoeling dat ik hoofdzakelijk wedstrijdjes vaar op de Loosdrechtse plassen.

**KAREL
VAN
ARKEL
368
ONRUST**

**OSCAR
GROOTEN
31
PJUT OF
MUNAY KI**

Mijn naam is Oscar Grooten, woonachtig in Drachten, Friesland. Ik zeil al sinds mijn zesde, begonnen in de Optimist en later in de Flits. Op mijn zestiende ben ik zeilinstructeur geworden. We woonden destijds in Twente en ik vond hierin een manier om veel weken op het water te kunnen doorbrengen. Ook zeilde ik wedstrijden in de 22m², totdat ik werd gegrepen door het valkenvirus.

Eerst in de 544 waarin we een keer Sneekweek B kampioen zijn geworden en later in de 780 met mijn dochter. Toen zij ging studeren was het samen zeilen een beetje voorbij en onstond de behoefte om ook alleen te kunnen zeilen. Nadat de Valk was verkocht, was de keuze snel gemaakt. Ik wilde een jol. Hout, overnaads en het liefst één met historie. Op advies van Jeroen de Groot, "wel oud maar een Baay jol is goed" ben ik toch ook maar een keer langsgegaan in Lemmer bij de H31 van Pim Huisingh. De koop was snel gesloten en dus ben ik nu eigenaar van een echte Twaalfvoetsjol!

Naast het zeilen is modelbouw van schepen mijn grote passie. Inmiddels bouw ik aan mijn twaalfde model, en de Twaalfvoetsjol zal daarna wel op stapel worden gezet. Of ik veel ga wedstrijdzeilen weet ik nog niet, maar ik hoop al wel een aantal starts te kunnen maken in het nieuwe seizoen.

Groet,
Oscar Grooten

**CUNO
VAN
STEENHOVEN
831
DEIN**

Een vriend van me, Lodewijk Slippens, had regelmatig enthousiaste verhalen over het jol zeilen op de KWVL. Ik kende de Vereniging omdat we er toen de kinderen jong waren jaren met ons motorkottertje hebben gelegen. Ik vond de jollen daar altijd mooie klassieke bootjes. Na een proefvaart in de boot van Lodewijk was ik verkocht.

Ik heb leren zeilen van mijn moeder op Loosdrecht in onze 16m². Zij heeft daar ook veel gevaren, net zoals haar ouders al deden.

Ik heb zelf een paar Randmeren versleten. Het echte wedstrijdzeilen is echter vrijwel nieuw voor mij, op een trainingsweek van het Watersportverbond in Medemblik na. Op de woensdagmiddag trainingen, waar ik nog maar een paar keer ben geweest, verkeer ik tussen zeilers met 50, 60, 70 en wel 80 jaar wedstrijddervaring, vaak op topniveau. Zij lezen de wind op land en op alle plassen en zijn een met hun jol. Ik heb nog een hele weg te gaan op mijn zeventigste maar iedereen staat klaar om te helpen.

Aan mijn boot ligt het niet, de 831, gebouwd door Linthorst in Wierden in 2002. Gekocht van Bert Hamminga uit Zwolle, die er veel wedstrijd mee heeft gevaren en werd aanbevolen door Jules ten Berg.

Waar begin je aan, vragen vrienden van me, je hebt toch ook een sloep in Amsterdam? Ik weet ook wel dat ik 60 jaar wedstrijddervaring tekort kom maar in zo'n lief bootje weer op het vertrouwde Loosdrecht tussen die zeilfanaten is toch wel erg uitdagend en gezellig. We gaan het meemaken!

Ik ben Nicolette Schulman, 78 jaar, en getrouwd met Ron Den Oude. Ik heb altijd gewerkt, eerst 25 jaar in het middelbaar onderwijs en daarna 15 jaar in de numismatiek, de munt- en penningkunde.

Ron en ik zeilen al ons hele leven en zo hebben we elkaar ook ontmoet. We hebben nu samen jol 898 sinds begin 2022 en varen op Loosdrecht. Ik heb nog niet alleen met de jol gezeild en slechts een paar keer samen met Ron. Ik kan er nog niks van, maar dat hindert niet. Het is leuk om weer iets nieuws te leren: de handling van een jol is heel anders dan het zeilen dat ik gewend was.

We zeilden al heel veel jaren samen met ons kajuitzeiljacht op IJsselmeer en zee, totdat we uit medische noodzaak daarmee zijn gestopt. Door de aanschaf van de jol houden we het contact met de watersport en vooral ook de gezelligheid van een leuke club als KWVL en de Jollenclub. We zijn zeker van plan om in de toekomst aan veel activiteiten deel te nemen.

**NICOLETTE
SCHULMAN
898
DIEUWERTJE**

EVEN VOORSTELLEN

**BOB
DE
GROOT
241
DUIMELOT**

*"Wist je, dat ik vroeger een 12-voetsjol had?"
"Oh ja oma?"
"Ja zeker. Zo heb ik je opa leren kennen"*

Mijn naam is Bob de Groot. Ik ben opgegroeid in Petten en heb de laatste 13 jaar in het buitenland gewerkt als vrijwilliger. Vlak voordat ik terug naar Nederland kwam, ben ik de Atlantische Oceaan overgezeild in een Sun Oddey. Terug in Nederland wilde ik graag blijven zeilen en kwamen de woorden en foto's van mijn oma weer naar boven. Nu ben ik de eigenaar van jol 241. Gebouwd in 1929 voor de familie Verkade en sta ik nu in hetzelfde register als mijn oma. Met veel mooie herinneringen zet ik de traditie voort. Ook ben ik ook trots om een stuk Nederlandse geschiedenis te kunnen behouden.

Tot op het water!

**FRANK
HAVIK
777
RUIMSCHOOTS**

**Terugblik op mijn eerste seizoen
wedstrijdzeilen met de 12-voetsjol 777**

Hoe het begon.

Het wedstrijdseizoen 2023 in de Twaalfvoetsjol zit er voor mij bijna op. Terwijl ik dit verslag aan het schrijven ben is het buiten noodweer. De dakrampen worden gegeseld door slagregens en de temperatuur is inmiddels gedaald tot 11 graden. Het is even wennen maar de herfst is nu echt begonnen.

Maar laat ik bij het begin beginnen. Rond 2012 zeilde ik mijn eerste nationale klasse. Met de Valk 704. Daarvoor altijd internationaal gezeild met als laatste boot de Flying Dutchman. Een heerlijk schip en superleuke internationale en nationale contacten. Kampioenschappen gezeild in Australië, USA, Lake Garda maar ook in Oostenrijk op de Neusiedler See. Het was voor ons gezin dé ideale manier om met vrouw en twee zonen het wedstrijdzeilen te combineren met quality time met de familie.

Daarna 2 seizoenen met de Valk 704. Een supersnelle boot waar ik veel plezier aan heb gehad. Alleen is het niet altijd even makkelijk om bemanning te vinden en begin 2012 ben ik met wedstrijdzeilen gestopt. Wel even overwogen om twaalfvoetsjol te gaan zeilen. Daarin gemotiveerd door Durk Zandstra, die ik kende vanuit de FD, Huib Ozinga al vanaf de zeventiger jaren in Monnickendam en Jeroen de Groot. Maar ook door een oude zeilmaat Guido Alkemade. Zijn vader zeilde op de Kaag en was daar vaak met zijn jol te vinden. In 2010 was ik net gestart met een eigen bedrijf en het is er toen niet van gekomen om tijd aan wedstrijdzeilen te besteden.

In 2022 begon het toch weer te kriebelen. Mijn bedrijf was door corona versneld afgebouwd en een stevige covid-19 besmetting heeft een long-covid veroorzaakt. Het beëindigen van het bedrijf had ook een positief punt. Er kwam meer vrije tijd beschikbaar. Nog wel maandag

FRANK HAVIK BIJ HET NK LANGWEER

tot en met donderdag met ad-interim werkzaamheden aan de slag en in het weekeinde is er weer tijd om te gaan wedstrijdzeilen. De volgende stap was om aan een goede boot te komen. Natuurlijk gelijk lid geworden van de Twaalfvoetsjollenclub. Her en der rond gevraagd of er goede jollen beschikbaar waren en daarvoor ben ik Hero Breuning nog steeds dankbaar. Hij bracht mij in contact met Aike Schoots. Hij was eigenaar van de jol 777 die al jaren bij de KWVL gestationeerd was. De jol is uit 1994, in de Sikaflex gebouwd, weinig meegezeild en daarbovenop ook nog een prachtig schip. Gebouwd door Hans en Gertjan van der Meer en in vrijwel nieuwstaat. Daarover hoefde ik dus niet lang na te denken.

Voor het eerst instappen in een Twaalfvoetsjol

Maar tja dan begint het. Aan enthousiasme geen gebrek en in het hoofd was ik nog steeds de fitte wedstrijdzeiler. Maar na 12 jaar niet zeilen zakt de parate kennis wel héél snel weg. De jol is duidelijk geen planeerboot. Dat was het type schip waarmee ik mijn hele zeilleven mee heb gezeild. Naast natuurlijk een aantal jaren in de Solingklasse. Om er weer in te komen veel over de jol lezen en gelijk filmpjes en blogs van de broers Bleeker gaan bekijken. Natuurlijk ook de trim en techniek adviezen die op de Twaalfvoetsjollen website staan. Bij Boot Holland op de stand van de jollenklasse gestaan. Daar stond de prachtige Twaalfvoetsjol van Gerrit Klugkist in de picture. De jollen sfeer kwam er bij mij gelijk lekker in.

Maar dan volgt de praktijk. Oef....dat valt even tegen. Het debuut was op 8 april met de voorjaarstraining op het Zuidlaardermeer. Daar nog met Tjibbe van der Laan gesproken die ondanks dat hij voor de ondersteuning gebruik maakte van een wandelstok nog wel bijna meedeed aan de warming up voor de training. Fijn om hem daar nog gesproken te hebben. Er stond die zaterdag weinig wind en daar keek ik stiekem op de wal naar uit. Het is best spannend om voor het eerst in een jol stappen. Gelukkig is een jol een stuk stabielere dan een 49-er. Maar waar moet ik met mijn 2 meter lengte heen? Dat was het thema van de dag terwijl er niet meer wind stond dan 5 tot 6 knopen. Veel tips gekregen van Wim Bleeker die de training gaf en alle collega zeilers die zich duidelijk meer in hun element bevonden dan ik. Dat bleek ook een dag later toen ik probeerde uit mijn bed te komen. Hoezo roestig? Door de vermaledijde long-covid is dit de rode draad gebleken gedurende het hele zeil seizoen. Stapje-voor-stapje heb ik met enig doorzettingsvermogen wel meer gevoel bij de jol gekregen en is mijn conditie aan het verbeteren. Al laten de uitslagen het nog niet echt zien en ik heb het idee dat de grootste geheimen van het jol zeilen zijn ingedaald. Wat is de jol een subtiel schip en wijkt deze af van het zeilen met een boot die makkelijk planeert. Vanaf zeildag

1 wijze woorden meegekregen van de collega's zeilers: 'Geef de schoot voldoende ruimte, knijp niet in een vlaag, let op je lengte trim' en ga zo maar door. Overigens nog één specifiek 12 voetsjol onderdeel nog niet meegemaakt: omslaan. Wel bij de KWS sluitingswedstrijden en harde wind een volgelopen boot. Bij het hijsen van het zeil bleef de grootschoot achter een meerpaal hangen. Overigens is het dan best lastig om zo'n voorval zonder kleer- en zeilscheuren af te ronden. Wel goed om te zien dat een volgelopen boot bij voldoende luchtkussens (voor 2 x 60 liter, achter 2 x 40 liter) vrij makkelijk op het meer met golven is leeg te zeilen. Voor het nieuwe seizoen heb ik mij dan ook voorgenomen om begin 2024 lekker op het Sneekermeer wat uren te gaan maken. Door alleen deel te nemen aan wedstrijden kun je niet altijd alles uitproberen. Zoals het oefenen van basistechnieken en zo meer gevoel bij de jol krijgen. Kijken of het goede voornemen om meer zeiluren te gaan maken voor volgend seizoen lukt!

Boot- en zeiltrim

In de klassen waar ik hiervoor heb gevaren is de boot en zeiltrim superbelangrijk. Vanaf dag 1 in de jol heb ik alles opgemeten en vooral gekeken bij de boten die voorin varen. Veel maten komen op de millimeter overheen zoals de afstand boeg naar voorkant mast en achterkant mastvoet naar voorkant stopper op het zwaard. Bij 9 van de top 15 schepen tot op de millimeter gelijk. Waar wel verschil is op te merken is de wandspanning. Die varieert sterk. Daarbij de afstand achterkant schijf waar de gaffel met de val wordt ingetrokken tot aan de bovenrand achterzijde spiegel gemeten. De maten liggen tussen 4 meter 54 en 4 meter 65 centimeter. Het grappige is dat je de effecten ook terugziet in bootsnelheid, waarbij de voornaamste verschillen zijn terug te zien in een voor de windsrak. Boten die met 4 meter 65 varen gaan voor de wind flink sneller dan diegene die de mast met meer spanning en dus achterover varen. Wat ook opvalt is dat, als je dwarsscheep meet, niet iedereen de mast recht op de boot heeft staan. Daarmee voor de zeiler van de betreffende boot fijn om te zien dat zijn schip daarna over beide boegen dezelfde zeileigenschappen heeft. Natuurlijk wordt de optimale stand ook sterk beïnvloed door de lengte in combinatie met het gewicht van de betreffende zeiler en of je de jol altijd alleen zeilt of bij meer wind met bemanning. Zelf heb ik gekozen om altijd alleen te zeilen en heb inmiddels een redelijk tot goede bootsnelheid. Bij mijn boot was een stijve gaffel meegeleverd. Vanaf de Sneekweek vaar ik met een slappe gaffel en heb onlangs een nog minder stijve gaffel gekocht. Daar ga ik in 2024 verder mee experimenteren. Waarbij ik aan zoveel mogelijk wedstrijden in het westen en noorden ga deelnemen. Met de wens dat de deelnemersvelden weer net zo groot zijn als een jaar of tien geleden!

IN MEMORIAM

TJIBBE VAN DER LAAN

varend in Twaalfvoetsjol 641 en 761

DOOR GERRIT KLUGKIST

De smaakmaker van de jollenclub in het noorden heeft ons verlaten, Tjibbe was een man met een uitgesproken mening. Iedere jollenzeiler in het noorden kende hem en hij kende ook iedereen.

Ik leerde Tjibbe kennen toen ik nog maar kort mijn eerste jol had en meestal een kwartier later binnenkwam bij de finish. Tjibbe zeilde een keer voor mij, maar sloeg om. Ha dacht ik toen, nu word ik niet laatste. Maar wat schetst mijn verbazing; voor de finish was hij er weer en zeilde mij voorbij. Dat was zijn instelling; nooit opgeven. Sindsdien zeilden we vaak samen en werden we een team.

Ik was altijd welkom aan boord van het moederschip van Tjibbe en Marijke. Als we samen zeilden hadden we altijd plezier en Tjibbe had meestal het woord. Hij had een uitgesproken mening over van alles en nog wat. Zo waren zakenlui, zoals ik, in zijn ogen oplichters. Ik pareerde dan zijn mening met de vraag: Weet je welke mensen nog erger zijn dan zakenlui? Met als antwoord: Schoolmeesters! (Het is in het noorden een belediging als je een leraar, zoals Tjibbe was, schoolmeester noemt). Auw, dat deed zeer, maar hij kon er tegen.

Een ander favoriet onderwerp van hem was "vrouwen"; die kwamen volgens hem van een andere planeet, dat kon niet goed zijn. Ook had hij een duidelijke mening over politiek: Tjibbe had daarvoor de oplossing maar de mensen luisterden helaas niet!

Hij wist altijd wel de aandacht op zich te vestigen: Bij elke foto reportage met jollenzeilers staat Tjibbe op een foto. Ook de Leeuwarder Courant besteedde al eens een paginagroot artikel aan Tjibbe en zijn jol.

Kortom: Tjibbe had vele talenten. Hij was een goede leraar, een bovengemiddeld goed tennisser en een echte technicus. Een man van afspraak is afspraak, tijd is tijd. Als we hadden afgesproken "om 8 uur sta ik voor de deur", dan moest ik klaar staan. Zo niet dan belde hij 10 keer aan.

Ik mis mijn zeilmaat en vind het jammer dat hij zijn lichamelijke beperkingen niet kon accepteren. Maar natuurlijk respecteer ik zijn beslissing om niet met ernstige beperkingen verder te willen leven. Ik heb met hem afgesproken dat hij mij tijdens de zeilwedstrijden "van boven" zo af en toe een hint zal geven, zo van: Als je nu overstag gaat word je eerste. Tjibbe bedankt.

JUUL TEN BERG - VINKE

13 januari 1949 - 2 juni 2023

Nog vol in het leven is Juul geheel onverwacht op 2 juni van dit jaar overleden, tot groot verdriet van Jules, onze Secretaris van de Twaalfvoetsjollenclub, haar vier kinderen, twaalf kleinkinderen en haar vele jollenvrienden. Kort voordat zij overleed, had Juul met een aantal van haar kleinkinderen nog in een boomhut geslapen en was zij met de allerkleinsten naar een pretpark gegaan. Zonder dat Juul het wist betekenden deze vrolijke uitjes het afscheid van haar kleinkinderen, waar zij zo veel van hield.

Juul en haar tweelingbroer Rob werden in Hilversum geboren en zij werden al heel snel meegenomen naar de KWVL in Loosdrecht, waar hun ouders lid waren. Juul leerde daar zeilen bij de 'Jantjes' en zeilde later fanatiek wedstrijden in haar Solo. Maar ook roeien, hockeyen en skiën deed zij als geen ander. Tijdens haar studententijd in Utrecht, ze studeerde daar psychologie, ontmoette Juul haar maatje Jules, een enthousiast jollenzeiler, die medicijnen studeerde en in een studentenhuis schuin tegenover haar woonde. Samen hebben zij, met het hele gezin, een prachtig zeil-/roeileven gehad, zowel met hun Waarschip, hun leuke motorboot, de 'Bruiser', als ook in hun jollen, de 'Lepelaar'/'Swoljol' (467), de 'Beia' (542) en de 'Braaf' (803). Tijdens tweemans-wedstrijden was de combinatie Jules - Juul een zeer sterke tegenstander.

Juul was heel sportief, gedreven en een geweldig gezellig mens met een tomeloze energie. Kortom, ze was een duizendpoot, was de spil van het gezin en genoot daarvan. Ze vond haar

werk als psychologe heel interessant en had moeite om daarmee te stoppen. In het leuke oude stadshuis in Zwolle waren kinderen, kleinkinderen en vrienden altijd welkom. Juul kon goed organiseren en alles moest altijd piekfijn in orde zijn. Ook in de keuken stond zij haar mannetje! Voor het Jollenbestuur, tijdens de jollenvergaderingen, die in Zwolle bij Juul en Jules werden gehouden, toverde ze geregeld heerlijke maaltijden op tafel.

Hoe betrokken Juul was bij de Jollenclub blijkt wel uit haar fotoboek dat zij vol enthousiasme twee jaar geleden maakte van de onvergetelijke tocht met het oude Marineschip, de boeienlegger De Waddenzee. In

Muiden werden 9 Loosdrechtse jollen aan dek gehesen. 's Nachts voer het schip door Amsterdam om de volgende dag via de Ringvaart naar de Kaag te varen, waar het NK gehouden zou worden. Het oude grijze Marineschip, met de jollenvlag in top, trok geweldig veel bekijks onderweg. Na afloop van het NK werden de jollen weer aan dek van De Waddenzee gehesen en werd de terugtocht aanvaard naar Muiden via Haarlem en het Noordzeekanaal. De jollenzei-

lers die meevoeren zijn Juul zo dankbaar dat zij dit unieke jollenavontuur zo schitterend heeft vastgelegd in haar fotoboek!

Het is intens verdrietig dat er zo plotseling een einde aan Juuls leven is gekomen. De Twaalfvoetsjollenclub leeft heel erg mee met Jules, de kinderen en kleinkinderen, die zijn lieve echtgenote, hun lieve mama en super oma 'YOLO' zo erg missen.

OMGESLAGEN 12-VOETSJOL WEER SNEL **VAARKLAAR**

Een on-orthodoxe methode om een omgeslagen 12-voetsjol weer snel vaarklaar te maken.

KERN:

De kern is dat de omgeslagen jol niet meer naar de haven of de kant hoeft te worden gesleept, maar ter plaatse weer vaarklaar en zeilklaar gemaakt kan worden met behulp van een RIB of motorboot met minimaal 18 pk, het hele gebeuren kan binnen 10 tot 15 minuten uitgevoerd worden.

Werkwijze:

Na het omslaan wordt:

1 het zeil gestreken (bij voorkeur als de jol nog plat ligt) en vervolgens wordt het zeil, de gaffel en de giek als de jol weer overeind ligt vastgebonden in het midden van de jol (bvk aan de hangbanden van de stuurman).

2 vervolgens wordt de jol overeind gedraaid. (Foto 1)

3 de zelflozers worden dichtgezet en het zwaard (gedeeltelijk) omhoog getrokken. (Foto 2)

4 1 bemanningslid van de jol gaat zo ver mogelijk achterin de jol zitten, eventueel zelfs op de overloop.

5 de RIB/motorboot gaat aan de lange, drijvende sleeplijn van de jol trekken (ong. 10-20 m), eerst voorzichtig, al vlot wat sneller, zodat de neus van de jol flink omhoog komt en er veel water over de achterspiegel uit de jol stroomt. (Foto 3)

6 na de eerste 10-20 m rustig varen, voert de RIB/motorboot de snelheid nog iets op en komt de neus van de jol maximaal uit het water, al snel stroomt er nog maar weinig water over de spiegel heen, dan stopt de trekkende RIB/motorboot abrupt, mogelijk op een duidelijk armsignaal van de stuurman van de jol, de jol komt weer vlak te liggen.

7 er is dan zoveel water uit de jol gestroomd, dat het waterniveau ruimschoots onder de bovenkant van de zwaardkast blijft, zelfs als er een bemanningslid in de jol is. (Foto 4)

8 het bemanningslid hoest met een bescheiden emmer van ongeveer 6 ltr (een grote emmer gaat wat onhandiger) snel het water boven de vlonders er uit. Het laatste water kan met de emmer er uit gehoozd worden als de jol wat scheef wordt gelegd, ideale plek hiervoor is naast de zwaardkast. De jol is dan in principe weer vaarklaar. (Foto 5)

9 terwijl de RIB/motorboot de jol in de wind houdt, kan het zeil weer gehesen worden en is de jol nu ook zeilklaar.

STREFTIJD VOOR DE GEHELE PROCEDURE IS 10 MIN, dit lijkt goed haalbaar.

Rol RIB/motorboot is:

- steunpunt voor bemanning jol
- stabiliseert de jol voor en na het slepen (mbv stag of mast) en houdt de jol in de wind.
- is verantwoordelijk voor het sleeptraject om flink wat water uit de jol te laten lopen.

Bij enkele gelegenheden is deze aanpak al uitgeprobeerd en dit werkte verrassend goed volgens de betrokkenen. In een test op Loosdrecht op 11 oktober 2023 is deze techniek uitgeprobeerd en verder in deze tekst uit gewerkt. Er zullen vast nog verbeterpunten opdoemen, maar het resultaat was nu al prima. De bijgevoegde foto's zijn bij de test gemaakt, er is ook een video van de test.

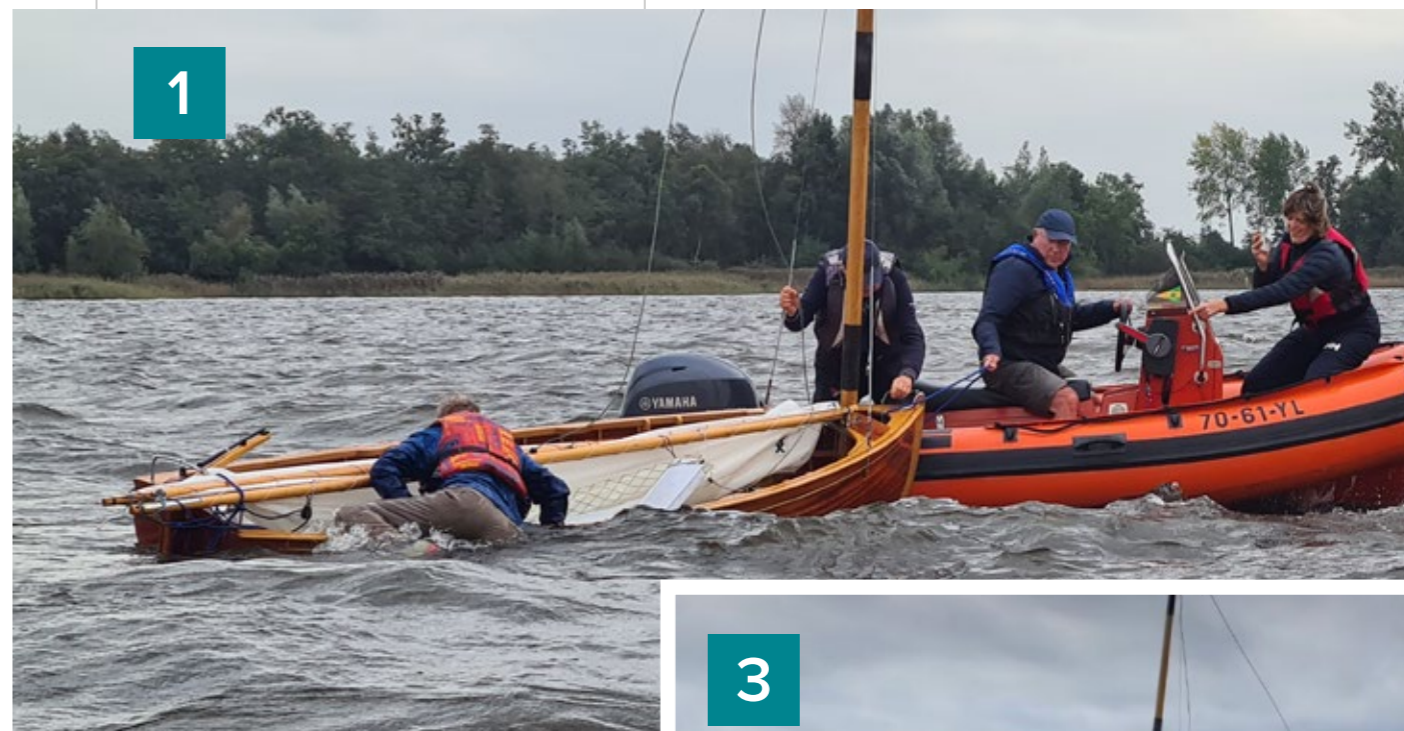
Aanbevelingen:

- goede afspraken met RIB/motorboot bemanningen over traject en snelheid bij het slepen.
- goed opgeblazen luchtzakken, bv wat groter dan het huidige minimum van de klassenvoorschriften (120 ltr) helpen om het nog makkelijker te maken.

Scan de QR code om het filmpje te bekijken.

1

2

3

4

5

De allergrootste voordelen van deze "recovery" methode zijn:

- De jol is veel sneller weer vaarklaar, waardoor de RIB/motorboot weer sneller beschikbaar is voor haar veiligheidstaken. Nu duurt het vaak bijna een uur voordat de RIB/motorboot met haar logge sleep in een haven is en dan moet het hozen nog beginnen.
- De bemanning van de jol hoeft veel minder lang in de koude ondergelopen jol te zitten (een volgelopen jol slepen zonder dat er minimaal een stuurman in zit, is vrijwel onmogelijk).

Fred Knitel en het testteam:
Hero Breuning, Rianne van den Boomen,
Willem Vlakveld, Frans Smits e.a.

TWAALFVOETSJOL ZEILEN IN BELGIË

Hoe het eens begon.... In de aanloop naar de Centennial in 2021 (aanvankelijk gepland in 2020, 100 jaar na de Olympische Spelen in Antwerpen/Oostende) contacteerde de organisator, Philippe Royaux, onze vereniging, Tolerant vzw, die zich inzet voor het behoud van varend erfgoed. Hij was namelijk te weten gekomen dat Tolerant vzw een 12-voetsjol had en vroeg of wij hiermee konden deelnemen aan de Centennial.

Onze voorzitter speelde meteen de vraag door aan Tony Peters en mijzelf omdat hij wist dat wij vertrouwd waren met "klein-zeilerij". Vol vertrouwen hebben wij toegezegd, met de olympische gedachte in het achterhoofd: meedoen is belangrijker dan winnen. Het Tolerant-jolletje, "Ivo", lag eigenlijk sinds de restauratie in 2011 uit te drogen op de zolder van de Tolerant-werkplaats en was lek als een vergiet. We dienden dit dus eerst aan te pakken alvorens wij konden starten met oefenen.

Een 12-voetsjol vaar je immers net iets anders dan een kleine moderne polyester zeilboot. Onze Ivo is zo'n honderd jaar oud en heeft in die tijd heel wat meegemaakt. Eigenaar Ivo De Meulemeester kwam bij Tolerant vzw aankloppen voor de volledige restauratie nadat de jol jaren in zijn tuin dienst deed als bloembak. Zelf kocht hij het van een zeiler die het gebruikte als bijboot, om de kinderen in te laten roeien. Ter ere van Ivo Aerts, een Tolerant-lid van het eerste uur, werd de naam "Ivo" gekozen.

Hartelijke sfeer

Ons aantreden op de Centennial was niet bijzonder succesvol. Met ons heel basic uitgerust bootje, gebouwd in eik, voorzien van een katoenen zeil, hadden we geen verweer tegen de Nederlanders, Duitsers en Fransen die met lichtere en moderner uitgeruste boten veel meer trimmogelijkheden hadden. Wat ons meteen opviel was de enorm hartelijke sfeer die er heerste. Iedereen hielp iedereen. Zelfs tijdens de wedstrijd werd ons advies gegeven, zodat we toch beter zouden presteren. We waren meteen gebeten door de jollen-microbe en schreven ons wat later in voor deelname aan een wedstrijd op Lac de l'Eau d'Heure, in 't zuiden van België. Weer overheerste de fantastische sfeer van gemoedelijke verbondenheid binnen de klasse. Tony was helaas verloren en kocht in 2022 zelf een jol

waarmee hij deelnam aan wedstrijden in Grou en Schwerin. Later op het jaar waren we ook weer op Lac de l'Eau d'Heure. Nu met twee boten: Tony met zijn eigen boot, Marie-Ange en ikzelf met de Ivo. Hier kregen we de vraag om in 2023 een jollen-event te organiseren in Vlaanderen. Bij het begin van 2023 begonnen we met de organisatie van een eigen jollen-event op zeilplas "De Bocht" te Willebroek-Heindonk (nabij Mechelen).

Samenwerking

Hier toe ontstond een fijne samenwerking tussen Tolerant vzw en VVW Hazewinkel, de zeilclub op De Bocht. Begin juli echter trokken we eerst met twee jollen naar Grou. Tony presteerde behoorlijk met zijn jol, maar onze Ivo bleek veel water te lusten en bij momenten was het meer pompen dan varen. Uiteindelijk werden we door de wedstrijdleiding naar de eindmeet gesleept. Dit belette echter niet dat we konden genieten van de fijne jollen-sfeer, een lekker een drankje bij de prijsuitreiking en een gezellig etentje nadien. De band met andere jollen-zeilers wordt alsmat hechter.

Midden juli was dan het uur van de waarheid aangebroken voor de Belgen: organisatie van het event "12 Foot Sailing De Bocht". Een tweedaags gebeuren. Met elf boten aan de start konden we alvast spreken van een succes. De leuke bende maakte er een meer dan geslaagd evenement van. Een sportieve wedstrijd op zaterdag met nadien lekker nakletsen met een natje en een droogje, gevolgd door een etentje. Op zondag stond de wind iets te sterk en onregelmatig zodat beslist werd niet te zeilen. De deelnemers kregen de mogelijkheid een geleid bezoek te brengen aan Mechelen, vooraleer huiswaarts te keren.

Naar Schwerin

En dan september, Schwerin (D). Tony had zich thuis voor wat bouwwerken geëngageerd en was niet vrij. Zelf vond ik het met boot iets te ver. Maar toen Reinhard ons (Marie-Ange en mijzelf) een verblijf aanbood in de nabijheid van het meer, konden we niet weigeren en trokken we dus naar Schwerin. Wat een prachtige omgeving! Op zaterdag was er weinig tot geen wind. We hadden de gelegenheid om de wedstrijd te volgen op een begeleidende motorboot. Tweemaal werd gestart maar omdat de wind volledig wegviel werd de wedstrijd afgeblazen. Op zondag trok de wind aan en werden we gevraagd om te bemannen. Wat fijn dat we zo konden proeven van een spannende wedstrijd. Marie-Ange kon mee varen met Leen, Luc met Gerrit. We vallen in herhaling maar de sfeer is gewoon voortreffelijk. Wat een gelukkig toeval dat wij een paar jaar geleden de stap hebben gezet naar de 12-voetsjol! Ons advies: mocht je twijfelen...gewoon doen!

Marie-Ange Boost en Luc Kerremans

HOW ARE THINGS IN ITALY?

Speaking with my Italian colleague chairman of the 'Associazione Italiana Classe Dinghy 12' the Italian twelvefootdinghy association. Last time we spoke is already some time ago. Covid came in between but now we are picking up where we left it.

We exchange the latest developments in our clubs. Francesca tells about the program for next year. She is particularly enthusiastic about the new fleet in Bari down south close to Naples on the Adriatic Sea. 25 new sailors there. Not far away from Bari in Tarente the navy who already had some 12ft dinghies now extended the fleet to six. One of the navy people took it up and is trying to start a new fleet there as well. She is planning to have the Italian national championship in Bari one of the coming years.

As I explain that all our dinghies have been stored for the winter she is telling about their winter program. Every month there is a regatta where the dinghies meet and compete. Both she and I are very proud that there still is a keen interest in our class and that we get new sailors to join. The average age of the dinghy sailors in Italy is between 50 and 60 but that they have a few "strong" 70plus year sailors. I explain that the average age here is a little higher and that we have few strong sailors of over 80.

In Italy the fiberglass dinghies are the biggest part of the fleet but Francesca sees a small trend towards more wooden dinghies. To keep up the inflow of new sailors they have started a special competition for father and son. Where in Italy solo sailing is the standard now father and son dual handed is promoted. You have to sail dual handed during the entire event to win the father-son trophy. She sees already some success. Youngsters started to participate and there is now often also a 'junior award' to be won.

There are hardly any newbuilts over the last years. The cost of having a new wooden dinghy built by a professional is cheaper than in Holland but still a lot of money. Some wooden dinghies have been restored to join the fleet.

Like with us only a relative small group of the Italian sailors travels abroad to participate in races there. They go to Monte Carlo, Cockshott in Hyeres and Mattsee in Austria. I invite the Italian sailors to come to our event on de Kaag Lake with Pentecost next year and Francesca happily invites the Dutch sailors to come and compete in Italy. Her plan is to have a separate award for the Dutch sailors. What fun would it be to sail together. Even with the differences in class rules we should do it just for the fun of it.

We exchange best wishes for the winter season and decide to speak more often.

Jaap Wientjes

DE PERSOON
 ACHTER DE ZEILSTER.
 RINA DE NOOIJER;
 GESPREK TUSSEN
 RINA EN JAAP

INTERVIEW MET DE KAMPIOEN

Rina en Henk wonen in Oostzaan, noordelijk van Amsterdam. Ze hebben uitzicht op water en op het Twiske natuurgebied. Ze zijn buitenmensen maar houden ook van cultuur en de stad.

Als ik arriveer is Henk in de voortuin een stekelstruik aan het verwijderen. Rina en ik gaan koffie drinken en praten. Rina heeft heerlijke appeltaart gebakken. We zitten aan de keukentafel. Henk wil er niet bij zijn, maar hij wil wel appeltaart en koffie. Rina stuurt Henk aan het werk onder het dreigement dat hij anders ook wordt geïnterviewd. Hij weet niet hoe snel hij weg moet wezen.

We willen wat weten over de persoon achter de kampioen. Ben je een Oostzaanse van huis uit? Nee ik ben Amsterdamse, geboren in de Spaarnedammerbuurt, toen een gewone Amsterdamse buurt. Rina's vader werkte bij de gemeente op de financiële afdeling. Rina herinnert zich dat hij met een koffertje met cash op pad ging om de stratenmakers uit te betalen. Verbaasd: dat kun je nu toch niet meer voorstellen. Vader was watersporter, maar moeder vond het niets. Het is wel duidelijk waar Rina het van heeft.

Jaap: Mis je Amsterdam? Nee, maar we gaan er wel nog regelmatig naar toe; bioscoop, museum, uit eten. We zijn er in 20 minuten met ov. Ze zou er niet meer willen wonen. Het is druk en er zijn zo veel toeristen het hele jaar door. We zijn het met elkaar eens. Amsterdam is leuk, maar het is niet meer ons Amsterdam.

Henk
 Rina heeft altijd wedstrijd gezeild. Vanaf haar 14e in achtereenvolgend Stern, 470, kwarttonner, Pion en Dehler. Zo heeft ze Henk ook ontmoet. Ze bemande op een kwarttonner van de neef van Henk, waar Henk aan boord was om te navigeren. En zo is het gekomen. Ze is aan boord gestapt bij Henk, die ook een kwarttonner had. O ja, met de Stern is ze nog tweede van Nederland geworden; ze is er nog best trots op.

Met de kwarttonner (Sprinta sport) voeren ze wedstrijd, maar werd er ook getoerd, ook op zee. Na een wedstrijd in Zeeland nog even door naar Frankrijk. Wel een klein bootje op zee. Daarna kwam de Pion en daarmee werd ook getoerd, maar in Zeeland kwam het omslagpunt. Te druk in de havens, iedereen bemoeit zich met elkaar, ze vonden het niet meer leuk. Schip verkocht en een paar jaar kamperen en fietsen.

Maar het zeilen bleef trekken. Dus toch weer een schip, een Dehler 36db. Ook een wedstrijdschip, een heerlijk schip om te varen en daar hebben ze ook lange tochten mee gemaakt. Toen Henk met 55 jaar met pensioen ging heeft Rina een sabbatical genomen. Henk was loods en die gaan vroeg met pensioen. Ze zijn langs de kust naar Spanje gevaren. In Spanje vroeg Rina zich af: ga ik weer werken of gaan we door. Toch weer aan het werk. Uiteindelijk bleek het leven aan boord toch wat te saai.

No nonsens type met veel humor
 Rina heeft altijd in het onderwijs gewerkt. Begonnen als kleuterleidster, geëindigd in groep 8 en de laatste jaren intern begeleider. Dat laatste in Osdorp. **Rina:** Als je daar werkt dan weet je pas goed wat er speelt in de maatschappij. Veel kinderen met een rugzak en alle nationaliteiten door elkaar. Zwaar, maar wel heel interessant. Ze vond het begeleiden van leerkrachten wel lastig. Soms dacht ze wel eens van "zoek het zelf eens uit"! Waar ben ik aan begonnen, maar daar werd ze steeds beter in. Rina is een no nonsens type met veel humor. Met 57,5 ging ze met pensioen. Henk deed alleen maar leuke dingen en ze dacht dat wil ik ook. De Dehler werd verkocht, want Henk wilde wedstrijdzeilen. **Rina:** Leuk zo'n camper en Henk lekker in zijn Laser. Ik wil ook wedstrijdzeilen. Toen zei ze tegen Henk: en nou

”

De goede kant op varen is nog altijd belangrijker dan een snelle jol

ik! Op Alkmaar zag ze de jollen binnen varen. Dat leek haar wel wat.

Op naar Van der Meer. Tot welke windkracht kan ik hem houden? Nou, zei Hans, tot windkracht 3. Dat was een tegenvaller, maar gelukkig wilde Henk wel zijn gewicht in de boot brengen. Sindsdien varen ze samen bij veel wind. Maar ze had daarvoor eigenlijk nooit echt zelf aan het roer wedstrijd gevaren; altijd bemand. Het is nu 15 jaar geleden dat ze in de jol stapte en met veel succes en heel veel plezier.

Jaap: Is het niet zwaar voor je; er staat toch heel wat kracht op schoot en roer. **Rina:** Ik vind het heerlijk, zegt ze met veel plezier. Dun schootje en twee ratelblokken. Wel regelmatig met gewichten blijven trainen. Ze wijst naar de hoek waar een paar halters liggen. Met youtube doet ze ook buikspieroefeningen. Kortom ze werkt er hard aan.

Jaap: En hoe kom je aan je jol? **Rina:** Er waren toen nog niet zo veel jollen te koop. En we hadden geen zin in een opknapper. Bij de watersportvereniging de Doordrijver wist Henk er nog een te liggen van een amateurbouwer die er nooit mee voer. De boot zag er prachtig uit, maar zou hij ook lopen? De bouwer was een gepensioneerde instrumentmaker, dus een pietje-precies dat gaf vertrouwen. Ze is er heel tevreden mee. **Rina:**

de goede kant op varen is nog altijd belangrijker dan een snelle jol.

Jaap: Voor de wind ga je altijd zo hard. Wat is het geheim?? **Rina:** Diep, diep, diep. Binnen de wind. En nooit plat voor de wind. Bij wegvallende wind een beetje opsturen. Eigenlijk heel simpel lacht ze. Over het kampioenschap. Was je zenuwachtig?

Rina: nee totaal niet ondanks dat ze door iedereen een beetje werd gepusht. Wel super geconcentreerd. Voor de start had ze het kruisrak al gevaren en de koersen genoteerd op haar plankje. Dan weet je of je valt of om hoog kan. Ze moet het opschrijven, want anders onthoudt ze het niet. **Rina:** Het was heel makkelijk zeilen. Er waren geen wolken dus de wind was constant. De rechterkant was iets gunstiger. **Jaap:** zo eenvoudig is het

Lange rakken

De eerste start ging heel goed. Op de foto was dat later goed te zien. **Jaap:** Het viel op dat je lange rakken voer; dat doe je eigenlijk altijd.

Rina: Ja natuurlijk, waarom zou je overstag gaan als je dezelfde koers kunt blijven varen. Ze koos voor de rechterkant, maar links kwam toch aardig opzetten Dus daarna is ze een beetje meer naar links gegaan om ze op te vangen. Ze blijft koel. Heel nuchter; het kan lukken of het kan niet lukken. Er ging iets mis met de signalen bij de start en daardoor drukte ze haar klok uit en vergat opnieuw te kloppen. Slechte start en daardoor werd ze 13e. Zo zie je dat het maar zo kan mis gaan. Toen had ze 3 eenen en een 13. Toen kwam de vierde wedstrijd en daarmee aftrek, dus toen kon het niet meer mis gaan.

Ben je toen heel verdedigend gaan varen? Nee, gewoon je eigen wedstrijd. Enthousiast praten we over wat er allemaal in het veld gebeurde. De val van Hero Nieveen die brak, links of rechts, verdedigend varen en over met Henk evalueren in de camper. Daar leert ze nog steeds van. **Jaap:** Moet je nog wat aan de jol veranderen? **Rina:** Nee joh, laat de jol maar zo. Je moet er geen Solo van willen maken. Het is een roeiboot met een zeiltje en dat blijft het.

Henk is klaar in de tuin en komt melden dat de plant er met wortel en al uit is. Een zware klus. Hij moet er wel van bijkomen (met een glimlachje). Nu is de beurt aan Rina; zij moet maar een nieuw plantje kopen.

Wat geef je de jollenclub mee voor de toekomst?

Rina: Zwaardkast gedoe achter ons laten en weer eenheid in de club. Wat een leuk gesprek met onze geweldige kampioen!

”

Waarom zou je overstag gaan als je dezelfde koers kunt blijven varen

Lieve zeilers en zeilsters van mij en mijn vriendinnen

Zoals jullie een paar bladzijden terug hebben kunnen lezen heeft Bert gevraagd mijn ervaringen van 2023 met jullie te delen. Bij deze wil ik nog een paar mijmeringen voorleggen wat mij het meeste is opgevallen dit jaar. Klinkt nogal zwaar, maar valt best mee. Ik ben maar een eenvoudige Kaag jol, maar toch..

Om bij Bert te blijven, wij zijn best goed met elkaar. Afgelopen winter heeft hij mijn romp in de lak gezet. Daar ben ik wel zo blij mee. Wat kan hij strak lakken! Ik blijf alleen wel incontinent, maar dat is denk ik chronisch. Maar goed, het gaat niet over mij, dus even terug naar het afgelopen seizoen.

Wat ik mij heel goed kan herinneren is het Pinkster-evenement van al mijn vriendinnen uit heinde en ver. Één dolle boel. En ik mocht ook als uitzondering meevaren. Jullie moeten weten dat ik, vanuit de vereniging, niet beschikbaar ben om meegenomen te worden voor meerdere dagen. Ik mag alleen stand-by staan als reserve. Vaak plukken ze mij kaal omdat er altijd wel iemand is die weer wat vergeten is mee te nemen. Ik vind dit al jaren een probleem, want ik mag nooit gezellig met mijn vriendinnen uit Verweggistan stoeien.

Een mooie band

Maar nu bleek dat er twee jollen uit Duitsland mee deden. Prima natuurlijk, ik spreek wel een beetje over de paal, zoals ze in Twente zeggen. Maar wat blijkt, zij hadden twee Italiaanse jollen. En toen ging er iets mis in de jollenclub. Zij mochten niet mee doen. En waarom niet? Zij hebben teveel lijntjes om aan te trekken. Overal blokjes en klemmetjes. En mooi dat ze zijn!! Ik ben niet gauw jaloers, maar hier kan een eenvoudige 'Kaag meid' niet tegen op. Maar goed, het gebeurde dat die man uit Duitsland met mij ging varen en zijn echtgenote met de boot van Jurrie. Ik dacht eerst hoe groot kun je verschil maken. Wat moet ik wel niet doen om in de buurt van zo'n jol te komen... Maar al snel hadden wij een mooie band samen. Hij zat alleen vaak op plekjes bij mij waarbij ik dacht: nee baas ik heb

daar niets spannends. Geen mooie blokjes of zo. Maar wel leuk om mee te maken.. Uiteindelijk hebben wij drie hele mooie dagen gehad met mooi weer maar redelijk veel wind. We konden het samen goed aan. Als dank heeft hij een fles eigen gestookte snaps en een t-shirt van zijn club gegeven. Wie er wat aan heeft gehad weet ik niet, maar ik in ieder geval niet. De snaps had wellicht mijn zwaardkast nauwer gemaakt. (oeps, dáár zouden jullie niet meer over praten..) En het mooiste was dat hij helemaal verliefd is geworden op onze plas. Hij en zijn vrouw zeilen normaliter op de Bodensee wat heel wat groter is dan onze poelen. De hoge en lage walletjes vond hij reuze spannend. En ik ook.. regelmatig mijn zwaard over de stenen! Ik moest nog lang na-mijmeren over het hele evenement en dat het vooral een heel mooi gebeuren is wat eigenlijk meer bezocht moet worden. Dus.. volgend jaar gewoon komen en dan heel toevallig je boot vergeten!! Dan mag ik weer...

Te veel wind

Verder was het een seizoen van eigenlijk te veel wind. Menno had een behoorlijke lijst van enthousiastelingen die met mij de plas op wilde. Maar door de vele winderige dagen is die lijst niet afgewerkt. Wel heel jammer. Ik had er wel naar uitgekeken om mijn uiterste best te doen. Jullie weten dat bij redelijk veel wind er best nog goed gezeild kan worden op de Kaag met alle poelen en rietkragen. Maar Menno vond het niet verstandig om bij 4-Bf de haven in te varen met geen ervaring. Veel te smal en er liggen te veel mooie Pampussen in de weg. Maar hij denkt ook aan mij, de lieverd. Hij is veel te bang dat mij maar ook iets overkomt.

Nieuwe baasjes

Dit brengt mij op een volgende gedachte, ik ben immers niet meer de jongste en dat geldt natuurlijk ook voor veel jollenzeilers van het eerste uur. Onvermijdelijk is dat je dan iets kan gaan mankeren; als ik overstag ga dan kraakt het in mijn spanten en gangen lopen onderaan mijn zwaardkastje gelijk vol, maar ik ga gewoon door omdat onze baasjes er zo veel lol in hebben om over de plassen te zwalken. Maar onze baasjes worden ook een dagje ouder en gaan soms ook wat mankeren, waardoor ze niet meer met ons op stap kunnen gaan en dat is natuurlijk jammer voor ons maar ook voor onze baasjes. We hopen dan dat er nieuwe baasjes komen die met ons de plas op willen en dat de zeilers die er mee opgehouden zijn toch nog af en toe eens komen kijken naar onze prestaties op het water en misschien daarna nog een biertje komen drinken om herinneringen op te halen. Want wij blijven een bijzondere, maar ook een geweldig gezellige klasse met alleen maar top zeilers met een dijk van een zeil ervaring. En dat maakt ons trots.

We gaan zien wat het volgende seizoen ons gaat brengen. Tom en Harm gaan er zeker iets moois van maken en ik ben blij met mijn Menno. Voor alle zeilers mooie feestdagen en succes met het opknappen van ons meiden. Let us shine!!

Jullie CoCootje

JOLLEN WINTER STOOF

Ingrediënten:

- 800-1000 gram wildpoulet (ree, hert of zwijn) in niet al te grote stukken
- Roomboter en olijfolie
- 10 jeneverbessen en 4 kruidnagels
- 600 ml goede wildfond
- 2 flinke eetlepels vossenbessen-chutney of 60 gr(kopje)
- vossenbessen op sap
- Glas goede rode wijn
- 100 gram reepjes ontbijtspek
- 200 gram kleine champignons (en evt voor het mooi 100 gram cantharellen)
- 100 gram zilvertuitjes uit een potje. Even met kokend water afspoelen
- 2 sjalotten, fijn gesneden
- Zout, peper, kokskruiden en verse peterselie
- Evt plakje ontbijtkoek om extra te binden

Een makkelijk te maken recept voor een winterse dag. Geen Jollenprogramma dus alle tijd om lekker te koken en te eten! Nog lekkerder, en erg handig, als het zo'n 2 dagen van te voren bereid is.

In een goed hete pan de helft van het wild aanbraden met wat olie en roomboter. Wat zout en flink vers gemalen peper erover strooien en 1 theelepel kokskruiden. ● Het wild eruit halen en op een bord leggen en alles herhalen. ● Dit wild er ook uithalen en dan in de pan de sjalotjes aanbakken en vervolgens de jeneverbessen en kruidnagels erbij doen. ● Afblussen met een glas rode wijn en heel eventjes laten inkoken. Het wild nu weer toevoegen. ● Nu liefst de wat warm gemaakte fond toevoegen, vervolgens de bessen er door roeren en er een deksel op doen. ● Nu: of op heel klein vlammetje tegen de kook aan houden of in de oven zetten op 100 graden. Af en toe kijken en laten staan tot het vlees zacht is (afhankelijk van de oven anderhalf tot soms wel ruim twee uur).

● Als het vlees goed is, het uit de pan scheppen en de fond laten inkoken tot ongeveer de helft(afhankelijk van de sterkte van de fond). ● Kruidnageltjes en jeneverbessen er uit vissen. ● In andere pan spekjes uitbakken en vervolgens de champignons en zilvertuitjes even mee bakken. ● Alles bij elkaar doen en vooral goed proeven: peper/zout? Te dun: snijd plak koek in hele kleine dobbelsteentjes en laat even stoven.

● In een warm diep bord serveren met wat gesnipperde peterselie en eventueel wat aangebakken cantharellen er boven op. Lekker met bv wat (knolselderij)puree erbij.

GEEN ETENTJE ZONDER TOETJE!

Voor wie wil: ● Meng gelijke hoeveelheden Griekse yoghurt met mascarpone en een klein beetje suiker. ● Scheutje Limoncello erdoor doen maar niet vloeibaar maken.

● Onder in een glaasje 1-2 Cantuccini breken met scheutje Limoncello. ● Daarop het mascarpone mengsel scheppen en in de ijskast zetten. ● Vlak voor opdienen verse frambozen er op leggen en afmaken met wat limoenrasp of poedersuiker. Geniet ervan!!

Jacqueline Francoys 745

In Baay Twaalfvoetsjol 588 genaamd Papoose, wordt gezeild door Jaap van Hasselt en hij wordt begeleid door zijn vrouw Alix, die ook als fotograaf optreedt bij veel zeilwedstrijden. Wij wonen in Frankrijk. In 2016 hebben we deze jol gekocht en sinds die tijd hebben we in deze jol wedstrijd gezeild in meerdere Europese landen. In ons "thuisland" Frankrijk varen een 50-tal jollen actief wedstrijden door het hele land.

INTERNATIONAAL ZEILEN MET DE JOL

door Jaap van Hasselt

Waarom internationaal zeilen? Het antwoord is voor ons duidelijk: Ontmoeten van andere jollenzeilers en uitwisselen van ervaring. Alle internationale wedstrijden worden georganiseerd door enthousiaste jollenzeilers die buitenlandse jollen met open armen ontvangen. In andere landen ervaar je andere gewoontes, maar dat meemaken is verrijkend. Wij hebben meerdere vrienden gemaakt onder de internationale groep van jollenzeilers. Overall ervaren wij het plezier dat ontstaat door samen wedstrijden te zeilen en vervolgens aan de wal elkaar te ontmoeten, iets te drinken, met elkaar uit eten gaan en natuurlijk: veel praten.

Zo hebben we de afgelopen jaren gevaren in heel verschillende wateren: de Atlantische oceaan, de Middellandse zee, vele meren in Frankrijk en in Zwitserland in heel diepblauw water tussen de bergen. Alle jollen zijn niet altijd even snel. Je kan de vraag stellen: komt dat door de zeilers of door andere klassenvoorschriften en andere zeilinstellingen? Daar wordt veel over gesproken en door ervaring op te doen en te kijken naar de andere zeilers en hun jollen ontdekken we de verschillen tussen de verschillende schepen en hun tuigage

De plastic jollen vallen buiten mijn beschrijving en vaak worden deze apart geklasseerd. Wel wordt in de meeste gevallen samen gestart en gefinisht. In Italië en Frankrijk zijn er enkele wedstrijden voor alleen houten Twaalfvoetsjollen.

De houten jollen die wedstrijdzeilen zijn zowel volgens de Nederlandse als de Italiaanse klassenregels nagenoeg gelijk aan elkaar en de snelheidsverschillen tussen de jollen zelf zijn volgens mijn ervaring, verwaarloosbaar. De tuigage van de jollen is volgens Nederlandse klassenvoorschriften en Italiaanse klassenvoorschriften wel verschillend en dit veroorzaakt verschil in bootsnelheid, afhankelijk van de windsterkte. Het zeiloppervlak van de Nederlandse en Italiaanse jollen is identiek, maar de vorm en

instellingsmogelijkheden tijdens het varen zijn duidelijk verschillend. Samen varen is echter altijd leuk en winnen of kunnen winnen alleen is niet zaligmakend. Het wedstrijdzeilen blijft een spelletje en dat samendoen is bindend.

Reizen met een jol is niet moeilijk: Een goede wegtrailer is noodzakelijk om veilig door heel Europa te kunnen rijden. Een extra strandtrailer is wel makkelijk. De hellingen voor te water laten met een zwaardere wegtrailer af en op gaan is niet zo makkelijk. Gelukkig zijn er vrijwel altijd andere zeilers die een helpende hand uitsteken. In het begin heb ik het allemaal met de wegtrailer gedaan, maar dat zoute water is niet aan te raden voor de lagers op de assen. Daarom heb ik een strandtrailer aangeschaft dat is makkelijker, vooral wanneer door eb en vloed waterhoogte verschillen ontstaan. Verblijven bij het wedstrijdgebied is goed te doen, ik werk veel met booking.com of B&B. Wanneer er enige weken voor de wedstrijd accommodatie gezocht wordt is er vrijwel altijd voor een redelijke prijs accommodatie te vinden.

**Waar hebben wij gezeild?
Hierna volgt een uitgebreide maar onvolledige lijst.**

Frankrijk Douarnenez Atlantische oceaan: In de baai van Douarnenez (puntje van Bretagne) staat vaak een lange soms hoge deining van de oceaan. Dat is apart zeilen, vooral voor de wind en het is niet makkelijk sturen met veel wind. Maar het zeilen met de jol is wel leuk om te doen. Op deze locatie is een erg gezellige zeilvereniging en er wordt gewerkt met een professionele aanpak. De wedstrijden voor Twaalfvoetsjollen zijn jaarlijks half augustus. Soms vaar je tussen de dolfijnen die in groepen jagen op de vissen.

Frankrijk l'Erdre Nantes: L'Erdre is een kleine rivier ten noorden van Nantes met hele mooie heuvels en prachtige kastelen en herenhuizen.

De SNO is een gezellige zeilvereniging, de jol is makkelijk in het water te laten vanaf een grasveld. De wedstrijden voor Twaalfvoetsjollen worden vroeg in het voorjaar georganiseerd.

Frankrijk Golf de Morbihan: De Golf de Morbihan is een prachtige binnensee met vele eilandjes en veel stroom van het water. De binnensee loopt vol en leeg via een nauwe pas. Hier wordt geen echte wedstrijd maar een mooie toertocht georganiseerd. Deze toertocht is in een eerder jollenbulletin beschreven.

”

Alle internationale wedstrijden worden georganiseerd door enthousiaste jollenzeilers die buitenlandse jollen met open armen ontvangen

Frankrijk Lac du Der: Lac du Der is een groot stuwmeer 47 km², dat elk voorjaar wordt gevuld en in het najaar leegloopt om de Seine met water te voeden. In juli worden daar wedstrijden voor alleen de houten jollen georganiseerd met een prachtige accommodatie. Lac du Der ligt ten oosten van Parijs niet ver van de Belgische grens. Het is een ontmoeting voor jollen uit Nederland, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland. Lac du Der is een natuurgebied, helaas hebben de deelnemers in juli wel last van muggen.

Frankrijk Monaco: In Monaco worden elk twee jaar wedstrijden georganiseerd voor klassieke schepen door de Royal Yacht Club van Monaco. Heel bijzonder, erg chique, heel mooie jachten. De jollen zijn gratis welkom en bij de receptie wordt gratis champagne geschonken. Deelnemen is een ervaring: Niet zozeer voor de jollenwedstrijd zelf, maar vanwege het mooie gezicht van

”

Samen varen is echter altijd leuk en winnen of kunnen winnen alleen is niet zaligmakend

alle andere schepen die hier aan deelnemen. **Frankrijk Lac Lemane = Meer van Geneve, Sciez:** Begin augustus wordt gezeild op het meer van Genève vooral georganiseerd door Pierrot Lambert, die alle jollenzeilers hartelijk ontvangt. Jurri Rooyackers en Fred Udo komen hier al vele jaren. De jollen komen uit meerdere landen als Zwitserland, Frankrijk, Nederland en Italië.

Zwitserland, zeilen op de Thunersee. De Zwitserse jollenvereniging organiseert half september wedstrijden op de Thunersee bij Interlaken. Steve Crook organiseert deze wedstrijden met de lokale zeilvereniging, die dit met veel enthousiasme doet. Erg gemoedelijk en zeilen op een heel diep meer, helblauw, tussen de bergen met eeuwige sneeuw is echt gaaf!

Kopenhagen Sont: In 2018 werden wedstrijden georganiseerd voor alle oude olympische klassen in Kopenhagen. We hebben gevaren met jollen uit veel verschillende landen. Dit was een feest.

België Lac de l'Eau d'Heure: In zuid België in de Ardennen ligt het stuwmeer van Lac de l'Eau d'heure. Er wordt gezeild in oktober, vrij laat in het jaar en dan is het soms erg koud. De zeilvereniging is erg gezellig en organiseert een zeilersmaaltijd en de deelnemers genieten van elkaars gezelschap.

Italië Venetië: Op de lagune van Venetië op het eiland Lido, wordt door de Italiaanse klassenorganisatie een wedstrijd georganiseerd voor alleen houten jollen. De Italiaanse organisatie is erg goed en er wordt heel competitief gevaren. De Italianen organiseren het jollendiner. De gerechten en de wijn bij dit diner kunnen erg lekker zijn. Helaas spreken wij geen Italiaans en we kunnen niet bij alle zeilers en de organisatie in het Engels communiceren. Het bezoeken van Venetië voor of na te wedstrijden, al of niet geholpen door Italianen is beslist de moeite waard. De weg ernaartoe is lang maar door het rijden met de jol op de trailer door Zwitserland is een mooie ervaring.

Het zeilen met twaalfvoetsjollen in Ierland in 2021 was gepland door Vincent Delany op het meer Shannon in centraal Ierland, is helaas niet doorgedaan door de Covid.

Nu nog iets over de planning volgend jaar: In mei 2024 worden de Olympische Spelen in Frankrijk gehouden. In La Baule, aan de kust van de Atlantische oceaan worden wedstrijden georganiseerd voor alle oude Olympische klassen. Wij wonen vlak bij La Baule en wij kunnen informatie geven over dit en andere evenementen in Frankrijk.

Contact opnemen kan het beste door middel van een mailtje naar mijn email adres: jaapvanhasselt@outlook.fr.

TOERTOCHT

“RONDJE STARNMEER”

OP 25 JUNI 2023

13 jollen hebben zich aangemeld en arriveren in de ochtend vanaf 8.30 uur bij de ARZV in Akersloot. Velen hebben een bemanning voor de gezelligheid meegenomen. Om 10.00 uur is er koffie met gebak in de Roef, aangeboden door de Twaalfvoetsjollenclub. Daarna vertrekken we.

Het is prachtig weer met een lopend windje en er zijn drie begeleidingsboten. Voor de Amaliabrug in Knollendam verzamelen we en wordt de Amaliabrug opgeroepen voor een opening. Het lukte, dus gelukkig niet aftuigen en mast strijken. Na de brug in de Knollendammervaart gaan we lunchen bij Spijkerboor. Boten voor anker, jollen erachter en iedereen zoekt een gezellige lunchplek.

Na de lunch varen we via het Vinkenhop richting de Woude, waar we weer op het Alkmaardermeer uitkomen. Omstreeks 17.30 uur is iedereen terug in de haven van de ARZV en kunnen de jollen weer op de trailer. Na de borrel en het diner gaat iedereen huiswaarts. Het was een geweldig leuke dag en iedereen is enthousiast.

Anjo Klinkenberg / 840

SCAN DE
QR-CODE

INTERVIEW MET AREND VAN BERGEIJK VAN HET WATERSPORTVERBOND

door Jaap Wientjes / 508

Ik ben geen ervaren journalist. Dit is mijn eerste interview. Kijken wat we er van kunnen maken. Een uitdaging. Ik heb wat vragen opgesteld, maar het gesprek kabbelt eigenlijk vanzelf voort. Voor Arend is het een goede gelegenheid om de activiteiten en functies van het Watersportverbond uit te leggen.

Arend werkt sinds 2018 bij Het Koninklijk Nederlands Watersport Verbond (KNWV) en houdt zich bezig met het zeilen, kite- en windsurfen niet zijnde de topsport. Ik schat hem eind 40, maar later geeft hij aan toch de 58 al te zijn gepasseerd. Hij heeft veel wedstrijd gevaren, begonnen in de Jeugdboot (Pluis) op de plassen en meren en geëindigd op een Supermaxi op zee, met van alles er tussenin.

We gaan van start. Waarom noemt het Watersportverbond zichzelf niet meer Koninklijk; zijn ze dat nog wel?

Arend glimlacht. Ja, het Watersportverbond is nog steeds Koninklijk, maar er is indertijd besloten die titel niet meer te voeren. De volledige naam gebruiken geeft ons niet die open en toegankelijke uitstraling die we zoeken. Arend vindt het eigenlijk wel een beetje jammer. Internationaal gebruiken collega-verenigingen het vaak nog wel. Whats in a name

Hoe zit het Watersportverbond in elkaar en wat doen ze voor de wedstrijdzeilerij?

Arend legt uit. Het is een verbond van watersportverenigingen. Klassenorganisaties zijn dus geen lid. De verenigingen betalen een afdracht per lid. Individuele zeilers betalen aan hun verenigingen. Er zijn circa 300 verenigingen aangesloten, die samen ongeveer 60 duizend leden hebben. Ongeveer 4500 kun je als wedstrijdzeilers zien. Dat is dus maar een klein deel.

Het Verbond bestrijkt een breed gebied van watersport: van motorbootvaren tot top wedstrijd sport, van kanoën tot kitesurfen. Het Watersportverbond zet zich in voor top- en breedtesport, maar ook voor het ondersteunen van verenigingen en belangenbehartiging voor alle watersporters. Ze spreken met beleidsmakers, instellingen, provincies etc., over al waar de watersport belangen heeft. Van de Minister tot de lokale gemeente en Rijkswaterstaat.

Het bestuur bestaat uit vrijwilligers. Arend hoort tot de betaalde staf. Eén van de leden binnen het bestuur houdt zich specifiek bezig met de wedstrijd sport. Onder het bestuur zijn er een aantal platforms actief, die zich richten op deelgebieden van de watersport. Zo is er een Platform

AREND VAN BERGEIJK

voor wedstrijdzeilen, kite- en windsurfen. Daar houdt Arend zich mee bezig. Hij heeft het er druk mee. Het Platform wedstrijd sport gaat over alle regelgeving en de faciliteiten voor wedstrijdzeilerij in de breedte.

Wat doen jullie voor de wedstrijdzeilers?

Arend noemt een hele rij. Administreren van certificaten van zeilboten, uitgeven van wedstrijdlicenties aan zeilers, opleiden van mensen voor de diverse functies rondom de wedstrijdzeilerij (denk aan wedstrijd comité, protestcommissieleden, ed.), alsmede het bijhouden van de nationale wedstrijd kalender en de diverse Nederlandse Kampioenschappen. Maar ook het hoogste rechtsprekende orgaan binnen de nationale sport (de zeilraad) valt er onder en een heel belangrijke taak is die van het enthousiasmeren van mensen om te gaan wedstrijdzeilen. Arend legt op dat laatste veel nadruk. Mensen aan het watersporten krijgen in wedstrijdverband is belangrijk voor de sport van morgen. Niet enkel de sporters, maar ook de vele vrijwilligers die de sport mogelijk maken komen daaruit voort. Maar de topsport is ook belangrijk, want hun successen stralen af op de gehele watersport. De brede sport (dus niet de topsport) ligt bij de watersportverenigingen en het Verbond faciliteert de verenigingen.

Om de wedstrijdzeilerij te bedienen is het uiteraard belangrijk om te weten wat er speelt. Daarom is het Platform Wedstrijdzeilen opgericht met daaronder commissies op allerlei onderwerpen van de sport. Zo ontstaat er een overlegstructuur die evenwichtige besluitvorming mogelijk maakt. Dus niet alleen via de aangesloten watersportverenigingen, maar zo direct en dicht mogelijk bij de sporters en vrijwilligers die de sport mogelijk maken.

Het Watersportverbond is ook "Member National Association" (aangesloten nationale autoriteit) bij World Sailing. Verplichtingen vanuit de regelgeving van World Sailing moet het Verbond uitvoeren.

Waarom zijn we daar eigenlijk lid van?

World Sailing is de internationale organisatie die de wedstrijd sport regelt. Voor ons relevant zijn bijvoorbeeld de regelgeving waaronder wedstrijden worden gevaren. Maar ook de internationale wedstrijden, wereldkampioenschappen, Olympische Spelen ed. Arend benadrukt het belang daarvan, omdat je toch regels moet hebben als je tegen elkaar wil wedstrijd varen.

Er is kritiek op het Verbond. Het gaat daar allemaal over de olympische spelen en internationale topzeilerij. Wat heb ik daar aan, ik zeil gewoon in Nederland bij mij op de plas. Wat is je reactie?

Arend legt uit dat voor dat zeilen op de plas veel geregeld moet zijn wil je serieus tegen elkaar kunnen varen. Hij (samen met collega Diederik Forma en de vrijwilligers uit het Platform) heeft het er druk mee. Zoals eerder al benadrukt, zijn er vanuit de Regels voor Wedstrijdzeilen, de Equipment Rules of Sailing en de klassenvoorschriften allerlei verplichtingen die door het Watersportverbond uitgevoerd worden. Licenties, certificaten, opleidingen, de wedstrijd kalender en communicatie behoeven uitvoering. Zonder medailles in de topsport is er minder instroom van nieuwe sporters en nemen de fondsen voor de breedte sport vanuit o.a. NOC/NSF af. De uitstraling die medailles hebben op de sportbeleving en beoefening van sport is groot. Om die medailles op peil te houden is instroom en doorstroom van sporters van groot belang. Daarom ook de nadruk op het beschikbaar zijn van trainers op verenigings- en klassenorganisatie niveau.

Hoe zit dat met die certificaten en licenties? Waarom zijn die nodig?

Arend legt het uit: de 12-voetsjool is een eenheidsklasse. Dat betekent dat alle boten moeten voldoen aan dezelfde maten. Conform de klassenvoorschriften wordt een boot (die nieuw is of nog geen certificaat heeft) gemeten en wordt er een eerste Certificaat afgegeven. Het meten wordt gedaan door een officiële meter die door het Verbond is aangesteld. Hij meet volgens het meetformulier. Stempel er op, eigenaar gaat naar het Verbond en krijgt dan een certificaat. De verantwoordelijke persoon aan boord dient er bij wedstrijdzeilen dan voor te zorgen dat die boot aan de klassenvoorschriften voldoet.

De wedstrijdlicenties zijn gebaseerd op regelgeving vanuit overheid en NOC/NSF op basis waarvan deelnemers aan

georganiseerde sport bekend moeten zijn. Daarnaast zijn de inkomsten van de licenties de basis van de begroting van de afdeling Wedstrijd sport van het Watersportverbond, evenals de subsidies die ontvangen worden, welke veelal weer gebaseerd zijn op het aantal afgegeven licenties.

Het Watersportverbond ziet graag dat er goede controles uitgevoerd worden, vooral voorafgaand aan NK's. De controles kunnen gaan over de aanwezigheid van zwemvesten of een sleeplijn, maar ook over de maat van het zeil of, om maar een voorbeeld te noemen, de breedte van de zwaardkastsleuf.

Volledige controle van de boot, zeker bij boten op leeftijd of die gerenoveerd zijn is van belang om de eenheid binnen een klasse te waarborgen. Regenboog en Pampus pikken er ieder jaar een paar boten uit die worden hermeten. Dat zou het Verbond graag voor alle klassen willen. Daarmee wordt en blijft de klasse een eenheidsklasse en meters krijgen en houden ervaring. De klassenorganisatie is weliswaar de klassenautoriteit (conform de Equipment Rules of Sailing), maar het Watersportverbond is de klassenvoorschriftenautoriteit. M.a.w. zij heeft ultieme zeggenschap over (wijzigingen van) de klassenvoorschriften. Formeel worden certificaathouders geraadpleegd, de technische commissie wedstrijd zaken van het Watersportverbond adviseert en op basis daarvan besluit uiteindelijk het bestuur van het Watersportverbond.

Binnen onze klasse is er nog al wat kritiek op het Verbond voor hetgeen in het verleden is gebeurd.

Arend begrijpt dat. Hij kent ook de verhalen en benoemt expliciet dat juist met het Platform de communicatie met de klassenorganisaties nu beter is georganiseerd. De klassenorganisaties zijn voor het Watersportverbond samen met de wedstrijdorganisaties (de watersportverenigingen), de belangrijkste spelers in de wedstrijdzeilerij.

Zijn klassenorganisaties lastige klanten voor het Verbond?

Arend: Dat valt wel mee. Lastig is dat alle klassen onder dezelfde regels van World Sailing vallen en sommige klassen iets anders willen dan volgens die regels kan. Arend is begonnen om tegen iedereen te zeggen dat we ons aan de regels moeten houden. In iedere andere sport is het heel normaal dat je lid ben van een vereniging en dat je je houdt aan de regels van de landelijke organisatie. Met hockey ben je lid van een hockey club en speel je volgens de spelregels die door de bond zijn vastgesteld. In de zeilerij dus ook.

Arend geeft een voorbeeld. De licentie discussie: waarom moet je een licentie kopen om te kunnen meevaren in een wedstrijd? Dat gaat over geld. NOC/NSF wil dat zaken worden geadmistreerd en op basis daarvan geven zij geld aan het Verbond en daar heeft de jollenclub ook profijt van. En je betaalt voor je licentie en dat komt dan weer ten goede aan datgeen het Verbond voor de sport doet.

INTERVIEW MET AREND VAN BERGEIJK VERVOLG

Nu zijn wij een klassenorganisatie. Het Watersportverbond doet veel voor ons en de leden van de jollenclub betalen, dan willen we ook wat te zeggen hebben. Waarom is De Twaalfvoetsjollenclub dan geen lid van het Verbond?

Arend: Daar zit wat in. Het bestuur is hier mee bezig. Nu is het zo dat slechts de watersportverenigingen lid kunnen zijn. De jollenclub of de jollenzeiler kan niet lid worden. Bij de watersportverenigingen bestaat de angst dat wanneer klassenorganisaties ook lid worden ze minder leden krijgen en minder stemrecht hebben binnen het Verbond. Het Platform Wedstrijdsport is voor nu de beste oplossing. Daar spreekt het Verbond rechtstreeks met de klassenorganisatie waarin de wedstrijdzeilers zitten. Arend legt het heel simpel uit. De watersportverenigingen organiseren de wedstrijden waarvoor de Klassenorganisatie de zeilers leveren en het Verbond zorgt voor regelgeving, administratie, promotie, opleidingen etc. Samen moeten we er iets moois van maken en elkaar overtuigen van de goede dingen en stoppen met de minder goede dingen.

Mensen hebben het druk en besteden slechts een beperkt deel van hun tijd aan zeilen. Het lijkt steeds minder te worden. Hoe ziet Arend die ontwikkeling?

Arend noemt een paar punten. Hij begint met het gezelligheidsaspect, dat speelt een belangrijke rol bij veel klassen. Zonder gezelligheid geen sport.

Hij ziet dat zeilers vaak geen zin of tijd hebben om met hun boot op de trailer van hot naar her te rijden. Als reactie ziet hij dat watersportverenigingen zich richten op bepaalde klassen. Je gaat dus naar "nesten" van een klasse toe. Bij die verenigingen hebben zeilers hun boot liggen en rijden daar naar toe voor een wedstrijd. Daarbij hoort ook het door de week in de avond zeilen. Arend denkt dat daar de klassenorganisaties samen met de verenigingen aan moeten werken.

Verder is zijn grote zorg dat de grote evenementen nog maar door een klein aantal verenigingen kunnen worden georganiseerd. Er is simpelweg een gebrek aan mensen die je nodig hebt bij een wedstrijd. Het Watersportverbond is steeds hard bezig nieuwe mensen te vinden en ze op te leiden. Arend roept de leden van de jollenclub op om een cursus te volgen en af en toe mee te doen in de organisatie.

De jollenperikelen. Het gedoe over maten en toleranties. Wat doet het Watersportverbond? Is het Watersportverbond niet ook de scheidsrechter?

Het Watersportverbond faciliteert een Technische Vergadering van Eigenaren (TVE) waarin alle certificaat houders van een jol kunnen stemmen over aanpassingen van de klassenvoorschriften. De technische commissie wedstrijd-zaken van het Watersportverbond bekijkt de voorstellen en geeft adviezen. Het Watersportverbond moet er voor zorgen, dat de jol een eenheidsklasse blijft en ze bewaakt de haalbaarheid en redelijkheid van een veranderingsvoorstel. Dus niet "follow the cheaters" of "innovatie is leuk". De TVE is belangrijk om de eigenaren te horen. Maar uiteindelijk besluit het Watersportverbond. Dat werkt in de praktijk prima, want bijna altijd worden de besluiten van de TVE door het Verbond overgenomen. Arend vindt het een groot goed dat de klassenorganisatie een inbreng heeft. Die zijn immers de spreekbuis van de jollenzeilers richting het Watersportverbond. Daarom is er ook intensief overleg tussen de technische commissie van de jollenclub en die van het Watersportverbond.

De conclusie van Arend, na nu ruim 5 jaar bij het Watersportverbond, is dat je niet iedereen tevreden kunt stellen. Maar je kunt wel zorgen voor een goed proces, waarin iedereen op de juiste wijze inspraak heeft. Uiteindelijk volgt er een besluit en dat is het dan. Je kunt het niet iedereen naar zijn zin maken. Als de meningen tegenover elkaar staan dan is overleg en wederzijds begrip de weg om tot een besluit te komen. Hij verzucht dat dat niet altijd makkelijk gaat. Maar hij doet het met veel plezier

Bemannen in een Twaalfvoetsjol?

DOOR DOLPH BLUSSÉ

Eigenlijk heb ik vanwege mijn allang afgesloten actieve periode van jollenzeilen nauwelijks meer recht van spreken, maar dat had ik ook al niet echt meer toen ik weliswaar nog help het eeuwboek te schrijven en uit te geven, en vervolgens wegens fysiek onvermogen mijn dierbare Braaf 803 wel moest overdragen aan Jules ten Berg de volgende eigenaar. Dus ik ga gewoon mijn gang en lucht mijn hart:

De actuele vraag bij een aantal Twaalfvoetsjollenzeilers gaat over het zeilen van wedstrijden met of zonder bemanning. Vaak worden door relatief nieuwe jollenzeilers voorstellen gedaan op het gebied van de wedstrijdzeilerij in de jol vanuit het eigen gezichtspunt zonder toetsing aan de geschiedenis en het karakter van de klasse.

Een van de belangrijke maar ook charmante wapenfeiten van deze in 1914 gecreëerde nieuwe nationale eenheidsklasse op basis van de BRA 'A' Class 12 Foot One-Design Dinghy was, dat er hier in Nederland al vanaf het eerste moment rekening gehouden werd met een sterk gevarieerde deelname aan wedstrijden: Men kon kiezen of men in de wedstrijden alleen of met bemanning zeilde, naar gelang de windsterkte en het gewicht van de stuurman/vrouw. Dit heeft sindsdien bevredigend gefunctioneerd: de jol was vanaf het eerste moment de klasse waarin jong en oud en ook vrouwen graag aan het roer zaten en ook vaak als bemanning meezeilden. Dat was best wel een nieuwe ontwikkeling, en dat was drie jaar voor het instellen van het passief- en vijf jaar voor het actief vrouwenkiesrecht al het geval. Het met-of-zonder-bemanning zeilen zorgde er ook voor dat de jeugd gemakkelijker 'instapte'. De keuze om wel of niet met bemanning te zeilen verlaagde de drempel om aan zeilwedstrijden mee te doen en dat heeft zeker bijgedragen aan de snel groeiende en langdurige populariteit van de klasse.

Toen een nationaal kampioenschap in de Twaalfvoetsjol georganiseerd werd en voor het eerst in 1923 verzeild werd, is vastgesteld dat dit het nationale kampioenschap voor een eenmansboot betrof en ook op de Olympische Spelen van 1920 en 1928 functioneerde de inmiddels internationale klasse als de Olympische eenmansboot. Zo zijn jarenlang de lichtgewichten en met name de kleine lichtgewichten tijdens deze wedstrijden sterk in het nadeel geweest, zoals bijvoorbeeld bleek toen de inmiddels niet meer de beste maar wel langste en zwaarste Willem de Vries Lentsch in 1928 in plaats van piepjonge lichtere maar betere zeilers,

gekozen werd om (met weinig succes) Nederland te vertegenwoordigen. Voor het nationale kampioenschap werd later gelukkig bemanning toegestaan en vrij gelaten waardoor ook lichtgewicht stuurvrouwen als Greet Tims en Nicolette Arnoldus en ook vederlichte mannen zoals Bob van der Pol nationaal kampioen konden worden. Vanwege het officiële open nationale karakter van het kampioenschap is ooit wel vastgesteld dat tijdens het kampioenschap alleen één tevoren bij de inschrijving opgegeven bemanningslid (wel of niet) aan boord genomen mag worden, maar nog steeds mag de stuurman of vrouw de keuze wel-of-geen bemanning per wedstrijd gemaakt worden. Door een verplichte keuze van een bemanning, kwam er een eind aan de mogelijkheid dat stuurlieden konden kiezen uit bemanningen met een voor de weersomstandigheden ideale gewichtsklasse.

Voor de 'gewone' jollen wedstrijden is de keuze wel of geen bemanning gelukkig nog vrij (hoewel een bemanning voor een aantal wedstrijden vooraf opgegeven moet worden en ook in het bezit moet zijn van een certificaat voor het betreffende jaar van het watersportverbond). Doordat er tijdens wedstrijden nog steeds gekozen mag worden om met of zonder bemanning mee te doen, is de jol na ruim een eeuw nog steeds een aantrekkelijke boot voor beide seksen en alle gewichten, voor serieuze en minder serieuze deelnemers. Natuurlijk mag je als serieuze zware jongen bij licht weer weleens jaloers zijn op een lichtgewicht stuurvrouw in haar eentje, maar die lichtgewichten zijn onder één extra zuchtje wind alweer in het nadeel. Trouwens, je zou bij zwaarder weer hun deelname (met bemanning) niet willen missen, niet tijdens de wedstrijd en ook niet daar 'omheen' in de sfeer van de wedstrijden en het komt ook al meer dan een eeuw lang voor dat twee 'eenling-zeilers' als het te hard voor 'singlehanded' waait, besluiten om bij elkaar in de boot te stappen en dan toch nog te genieten van het meedoen. Sinds een aantal jaren zijn er buiten de gewone klassen bij sommige wedstrijden speciale prijsjes voor verstokte alleenzeilers (singlehanded zeilers) en daar is niets tegen, maar laten nieuwbakken gebods- en verbodsregels de normale 'gang van jollen-zaken' op de gebruikelijke gewone regionale en lokale wedstrijden niet gaan verstoren.

Mijn oproep aan de Twaalfvoetsjollenzeilers is, dat het zeilen in de twaalfvoetsjol verder toch alsjeblieft blijft zoals het is, met ruimte voor alle soorten en maten van stuurlied met alle soorten en maten van bemanning bij alle soorten weer en wind, zodat het grootst mogelijk aantal zeilers optimaal kan genieten van de wedstrijden en alles er omheen.

En voor wie dat vreselijk vindt, zijn er nog diverse één-persoons- klassen waarin je wedstrijd kan zeilen zonder die jollen-vrijheid-van-bemanning..... Daar is vaak ook de 'eenheid' van de eenheidsklasse strikter, maar ja, dan zit je niet meer bij een buitengewoon sympathiek gezelschap in een ruim honderd jaar oude klasse, die geen grote atletische talenten vereist en zo mild is voor oudere zeilers dat telkens weer de kans bestaat dat hun talent en ervaring beloond wordt.

vintastic.

Een complete lijn
schoonmaakmiddelen.

Op basis van 100% natuurlijk schoonmaakzijn.

Ga naar vintastic.com

Jachtbouw

de Groot

Nieuwbouw, onderhoud en reparaties
Gespecialiseerd in houten jachten

Gerrit Imbosstraat 5
9607 PA Foxhol (Gr.)
Tel. 0598 - 371722

www.jachtbouwdegroot.nl
info@jachtbouwdegroot.nl

AMSTERDAMSCH
FIJNHOUT

Houtexpert sinds 1898

VOOR AL UW
HOUTWENSEN

Sierenborch 25, 1046 CJ Amsterdam-West
T 020 688 2100 - WWW.FIJNHOUT.NL

SCHERPEL JACHTWERF

Boothouwschool, Houten Vletten en Sloepen, Jachthaven, Zeilschool

WWW.SCHERPEL.NL